

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Stem van het Verleden

Nr 2044

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Stem van het verleden

HOOFDSTUK I.

DE DOOD VAN BERNARD GREY

Charles Brand bleef met het ochtendblad in zijn hand Raffles strak aankijken. Het was ongeveer negen uur in de ochtend en de beide vrienden hadden die dag om verschillende redenen zeer laat ontbeten in het fraaie, kleine huis, dat de grote avonturier onder de naam van Lord William Aberdeen sedert een jaar ongeveer bewoonde, in gezelschap van Brand, en met geen andere bedienden dan zijn reusachtige chauffeur James Henderson en zijn stokoude kamerbediende Gaston, wien hij reeds lang met een goed jaargeld rust had willen gunnen, hetgeen de oude man tot nog toe steeds hardnekkig geweigerd had.

Brand zat daar stokstijf en zijn blauwe ogen hadden een angstige, verwonderde uitdrukking.

Hij keek naar Raffles, hoe die volkomen rustig met zijn zilveren mes zijn vis behandelde en daar zo rustig zat, alsof er die nacht niet iets vreselijks was gebeurd.

Eindelijk vroeg hij zacht :

— Heb je de ochtendbladen al gelezen, Edward?

— Ik had er nog geen gelegenheid voor, Charles. En toch had mijn nieuwsgierigheid geprikkeld moeten zijn. Dat wil je zeker zeggen?

— Het kon wel eens wat anders geweest zijn dan louter nieuwsgierigheid. Het is mij nog steeds een raadsel, hoe je zo kalm kunt zijn na zulk een gevaarvolle nacht. Ik neem echter in aanmerking, dat je niet alles kunt weten, als je de ochtendbladen nog niet onder

de ogen hebt gehad. Bernard Grey is dood.

Raffles liet voor een ogenblik de gebakken tong aan haar lot over, keek Brand strak aan en herhaalde :

— Dood? Bedoel je, dat hij vannacht gestorven is? Dat moet wel zo zijn, want gistermiddag was hij nog springlevend, al liep hij naar de zestig. Hoe is hij gestorven?

— Hij is vermoord, Edward.

Heel even liep er een trekking over het mannelijk gelaat van John Raffles.

Hij legde mes en vork uit de hand en zijn ogen hadden een harde glans gekregen, toen hij kortaf verzocht :

— Wees zo goed en lees het mij voor, Charles. Grey leefde nog, toen ik zijn huis binnendrong, dat weet ik volstrekt zeker.

— Hoe zo? Sliep hij dan niet?

— Hij sliep, maar hij werd wakker gemaakt.

— Waardoor dan? vroeg Brand zeer verwonderd. Ik kan toch niet aannemen, dat hij door jouw is gewekt? Dat je een meubelstuk hebt omgestoten mischien?

Raffles schudde bestraffend 't hoofd en gaf ten antwoord :

— Ik weet niet waarmee ik zulk een afbrekend oordeel verdiend heb, Charles. Ik kan mij niet herinneren, dat ik ooit zulk een onhandigheid begaan heb. Behalve in de zaak van de Gouden Cobra. Die onhandigheid had ons toen bijna het leven gekost. Maar ditmaal ben ik stiller geweest dan een muis.

— Waardoor werd Grey dan gewekt?

— Door de telefoon!

— Midden in de nacht?

— Het zal ongeveer één uur zijn geweest.

— En daardoor werd hij wakker en ging de telefoon beantwoorden?

— Zo is het. Je zult wel begrijpen, dat ik niet heb afgewacht, wat er verder geschiedde, zodra ik hem op zijn blote voeten boven mijn hoofd hoorde lopen. Het is daar in huis zo stil, dat men alle geluiden kan horen. Ik heb mijn boeltje bijeengepakt, daar mijn taak was afge- lopen en ik heb zo spoedig ik kon Ross-

field Manor verlaten. Het komt mij nu voor, dat ik het enige minuten te vroeg heb gedaan. Wellicht had ik die misdaad kunnen voorkomen.

— Dat geloof ik haast niet, Edward! En jij zult er evenzo over denken, als ik je het voorlopige verslag van de zaak heb voorgelezen. Het is raadselachtig, dat moet ik zeggen!

— Begin dan maar, ik luister.

Brand had het ochtendblad van de « Daily Mail » wat handiger opgevouwen en begon met een zachte, maar duidelijke stem te lezen :

Een raadselachtig geval. Moord of ongeluk? — Een kluisenaar op zijn oud kasteel vindt de dood.

In de afgelopen nacht heeft op een der oude kastelen ten noorden van Londen een zeer zonderling voorval plaats gehad, dat het leven heeft gekost aan zijn bewoner, Bernard Grey, een man van ongeveer zestig jaar, die in de omgeving voor mensenschuw en een weinig zonderling doorging.

Voor zover men kon nagaan, heeft hij volstrekt geen bloedverwanten en hij woonde geheel alleen op het tamelijk uitgestrekte landgoed, in het oude huis, dat in het midden van de zeventiende eeuw werd gebouwd en slechts in gezelschap van een oude huishoudster, die een weinig doof is en twee reusachtige honden, die men in de omreek zeer gevaarlijk acht en waarvan er des nachts altijd een in zijn slaapkamer is, terwijl de tweede de wacht houdt op het erf, waar hij los kan rondlopen.

De leveranciers hebben dan ook van de oude Brigitta de goede raad gekregen, voorzichtig te zijn bij het betreden van het park, ook al waren de honden overdag meestal aan de ketting gelegd.

Er is ook nog een keukermeid, maar die gaat iedere avond om half zeven naar huis.

Bernard Grey ging in de buurt voor zeer rijk door en ook voor tamelijk gierig. Aan het oude huis werd niets gedaan, ofschoon herstellingen hier en daar dringend nodig waren; het prachtige park verwilderde en hij ontving

slechts hoogst zelden iemand. Hij maakte korte wandelingen, meestal in zijn eigen park en was daarbij steeds vergezeld door de twee waakhonden. Na het vallen van de duisternis verliet hij zijn huis nooit. De oude huishoudster at bij hem aan tafel. Dat was ook gisteren het geval en omstreeks half tien begaf de oude Brigitta zich ter ruste, na zich te hebben overtuigd, dat haar meester alles had, wat hij nodig kon hebben, dat wil zeggen zijn cognac, zijn spuitwater en zijn sigaren.

Zij weet volstrekt niet wanneer hij zich ter ruste heeft begeven, maar dat kan onmogelijk later dan half elf zijn geweest. Later liet hij het nooit worden.

De slaapkamer van de oude zonderling bevindt zich op de tweede verdieping. Zij zelve slaapt daar ook en haar slaapvertrek grenst aan dat van haar meester. Als hij iets nodig heeft en op het houten tussenschot klopt, merkt zij dat, niet omdat zij het hoort, maar door de dreuning van het schot.

In de laatste tijd werd zij enige malen gewekt, omdat haar meester aanvallen had van benauwdheid. Zij vond hem dan met een blauw opgezet gelaat, overeind zittend in zijn groot bed, een ouderwets zeer zwaar meubel en bijna stikkend van benauwdheid. Zij hielp hem dan zo goed zij kon, maar hij dwong haar om in de kamer te blijven. Altijd was daar ook een van de honden, die haar echter nooit iets zouden doen.

Brigitta nu verklaarde aan de politie, dat het ongeveer kwart over een in de nacht kon zijn geweest, tenminste als haar wekker haar niet bedroog, toen zij, opgeschrikt werd uit haar slaap door het bekende, bonzende geluid. Zij kwam uit bed, schoot haastig een lange wollen mantel aan, daar het tamelijk fris was, trad op de gang, deed een paar stappen en opende de deur van haar meesters slaapkamer. Er brandde licht. Het was het lampje op het nachttafeltje, naast het reusachtige bed. Maar dat bed zelf was verlaten. De Deense dog, Caesar, kwam haar jankend tegemoet lopen, met de staart tussen de be-

nen, door de brede tussendeuren, die de slaapkamer scheidden van de bibliotheek. Ook daar brandde licht. Aan de bovenkant van elk der drie reusachtige boekenkasten had de bewoner lampen laten aanbrengen, om gemakkelijk ook 's avonds een boek te kunnen vinden, als hij dat nodig had. Hij was een groot liefhebber van oude werken en had een tamelijk kostbare verzameling daarvan. De huishoudster liep zeer angstig naar binnen en zag onmiddellijk het lange, magere lichaam van haar meester languit op de parketvloer liggen, met het gelaat naar de grond gekeerd en de armen wijd uitgestrekt.

Zij snelde op hem toe en wentelde hem met grote moeite op zijn rug. Zijn lippen bewogen nog, hij scheen iets te willen zeggen en keek haar daarbij aan met uit het hoofd puilende ogen, die echter al heel spoedig glazig werden. Binnen een minuut was hij dood.

Van een wonde was niets te zien, behalve aan een der slapen, waar een paar fijne bloeddruppeltjes parelden. Waarschijnlijk had hij zich in zijn val bezeerd. Dat was tenminste de eerste indruk van de huishoudster, die ten einde raad was en jammerend rondliep, totdat zij tenslotte de inval kreeg, telefonisch de politie te waarschuwen. Zij kon de antwoorden volstrekt niet horen, maar gelukkig kreeg zij de goede aansluiting en een kwartier later reeds kwamen een inspecteur en twee agenten, tegelijk met een geneesheer uit Templewood, het dichtsbijliggende dorp.

En van hieraf wordt de zaak zeer geheimzinnig.

Want het onmiddellijk ingestelde onderzoek bracht aan het licht dat de tweede hond, Tiras bewusteloos op het erf lag, onder de invloed van een of ander verdovend middel, ofschoon dit op zich zelf een raadsel is, want de hond nam van geen enkele vreemde voedsel aan, hoe verleidelijk het hem ook mocht toeschijnen. Verder bevond de politie, dat een raam aan de achterzijde van het huis, naast de keuken, op een bijzonder handige wijze geopend was en nog half openstond. Ook ontdekte men in de vochtige grond enige voetstappen.

De politie staat nu voor de oplossing van de moeilijke vraag :

Is hier misdaad in het spel of niet?

Het eerste lijkt het waarschijnlijkste want bij een nauwkeurig onderzoek bleek het, dat op de eerste verdieping de werkkamer van Bernard Grey was onderzocht door onbevoegden. Uit de kleine, maar stevige brandkast, door een meesterhand geopend, was een bedrag van minstens twaalfduizend pond sterling gestolen, bestaande uit bankbiljetten en effecten. Er is dus niet de minste twijfel aan, dat inbrekers aan het werk geweest zijn.

Het blijft dan echter onbegrijpelijk op welke wijze zij Bernard Grey gedood hebben. De dokter verklaarde de wonde aan de slaap volkomen onbeduidend. Het lijkt op een speldenprik, meer niet. Wat de ongelukkige man in de bibliotheek uitvoerde is eveneens raadselachtig. Waarom viel de hond de moordeenaar niet aan? Hoe is het te verklaren, dat de ramen en de deuren in de slaapkamer, zowel als in de bibliotheek goed gesloten waren, toen de huishoudster er binnen trad? Die vragen klemmen te meer, daar Grey zeer wantrouwig was en in de lade van zijn nachttafeltje steeds een geladen revolver had liggen. En hij kan onmogelijk in zijn slaap verast zijn, anders had de oude Brigitta hem niet tien meter verder voor een zijner boekenkasten gevonden! Tenslotte is het onverklaarbaar hoe de dader tijd had om te ontkomen, daar de huishoudster bij haar verklaring blijft, dat er nauwelijks tien seconden verlopen kunnen zijn tussen de val van het zware lichaam, die haar deed ontwaken en het ogenblik, dat zij de slaapkamer binnen trad.

Het onderzoek is nog steeds in volle gang en de politie hoopt deze zonderlinge zaak spoedig tot klaarheid te zullen brengen, daar het arresteren van de inbrekers waarschijnlijk slechts 'n kwestie van tijd is. De politie heeft sterke vermoedens tegen een paar oude bekenden van de justitie, wier namen wij

niet zullen noemen, teneinde het onderzoek niet te belemmeren.

Het bleef tamelijk lang stil, nadat Brand de voorlezing van dit bericht beëindigd had.

Raffles zat in diepe gedachten. Hij was bijna werktuigelijk weer aan zijn ontbijt begonnen, maar had met grote aandacht geluisterd. Eindelijk begon hij:

— Voor mij, Charles, die door het wonderlijke toeval juist deze nacht in dat huis werd gebracht, staat dit éne feit als een paal boven water: er is daar boven heel zeker niemand geweest, die de oude man heeft vermoord!

— Maar hoe is hij dan gedood? riep Brand in de grootste verwondering.

— Daarin schuilt natuurlijk het raadsel. Het kan een beroerte geweest zijn: maar hoe verklaren we dan het telefoneren? Mij dunkt, dat die nachtelijke oproep een zeer bepaald doel had. Grey moest blijkbaar aan de telefoon komen.

— Geloof je dat het mogelijk is, dat hij door de stroom gedood is? vroeg Brand weifelend.

— Natuurlijk zou dat mogelijk kunnen zijn. De truc, hoewel zeer lastig, is wel eens meer toegepast, maar een goed geneesheer vindt de sporen daarvan onmiddellijk terug bij het slachtoffer. De handpalm is geschroeid, of elders zijn kleine brandwonden. En na de ontleding kan zulk een toestel natuurlijk onmogelijk zo maar weer gebruikt worden!

— Kan iemand hem met een zeer fijne dolk in de slaap hebben gestoken?

— Nonsens, Charles! Geloof je soms dat de hond dat zou hebben toegelaten? Het dier was een soort van tijger en ik zelf zou niet binnen hebben kunnen dwingen, als ik niet eerst de andere hond, daar beneden in het park, buiten gevecht had gesteld door hem een klein projectiel uit mijn windpistool in het lichaam te schieten, gedoopt in een vloeistof, dat hem voor de tijd van vele uren als het ware zou verlammen. Je

weet dat ik op dat punt een weinig sentimenteel ben, ik vind het laf om dieren te doden, als het niet volstrekt onvermijdelijk is.

Brand zat een oogenblik zwijgend te roken, totdat hij levendig opmerkte :

— Zou het mogelijk zijn, dat de huishoudster...

— Waarom? Noem dan het motief ! Welk belang zal die vrouw bij de dood van de oude Grey hebben, die haar, on-

danks haar gebrek, in dienst hield en bij wie zij het goed had? Ik zou moeten horen, dat zij zijn enige erfgename was, om iets dergelijks te kunnen aannemen! En verder, waarom zou zij hem dan in de bibliotheek gedood hebben? De vrouw is zwak, zij kan hem daar onmogelijk zelf heen hebben gesleept.

— Dan kan het ook niet anders zijn geweest dan een ongeluk! riep Brand na enige oogenblikken uit.

HOOFDSTUK II.

DE KAST MET DE WORMGAATJES

De avontuurlijke geest van Lord Edward Lister, alias John Raffles, heeft zich steeds gaarne bezig gehouden met het oplossen van schijnbaar onoplosbare zaken en in de geheime archieven van Scotland Yard zal het wel zeer nauwkeurig omschreven zijn hoe diezelfde Raffles, die jarenlang werd nagejaagd als een stuk wild, verschillende malen een zaak tot klaarheid heeft gebracht, die voor de politie, voor de knapste detectives een put vol duistere raadselen waren, op die wijze met haar heeft medegewerkt.

De zaak van Rossfield Manor had voor Raffles natuurlijk een ander aanzien dan voor de politie, omdat hij éénding wist, waarvan de detectives onkundig waren: Het zonderlinge telefoneren midden in de nacht, terwijl daarenboven Scotland Yard nu zeker zeer ijverig zocht naar de inbrekers, in de vaste overtuiging, dat die, als er werkelijk een misdaad gepleegd was, deze op hun geweten moesten hebben. Voor de speurhonden van Scotland Yard bestond er nu eenmaal geen andere oplossing, terwijl Raffles wist, dat die in een geheel andere richting moest worden gezocht. En zo deed zich het eigenaardige geval voor: dat voor de inbreker de zaak nog veel raadselachtiger was dan voor degenen, die de inbreker zochten.

Voor ontdekking vreesde Raffles geen ogenblik. Hij had deze onderneming zo voortreffelijk voorbereid en tot een goed einde gebracht, dat hij er wel zeker van kon zijn, zelf buiten schot te blijven. Hij had de gewoonten van de oude, in zich zelf gekeerde Grey goed

bestudeerd, hij kende het oude huis op een prik, wat de indeling betreft, hij wist hoe hij zou moeten handelen met de honden. Hij had een studie gemaakt van de toegangswegen en de kleine, hoewel sterke brandkast joeg hem volstrekt geen vrees aan. Hij had ontdekt dat Grey zeer rijk was, maar van zijn geld al een zeer vreemd gebruik maakte, want hij gaf er zo weinig mogelijk van uit, zond alle bedelaars, zwervers en marktkramers met een dreigend woord ruw van zijn erf, ontving niemand en leefde inderdaad als een kluisenaar. Natuurlijk ontving hij, evenals alle bemiddelde Engelsmen, de nodige circulaire van liefdadige instellingen, van hospitalen en weeshuizen, die in Engeland geheel zijn aangewezen op de steun van particulieren, maar bij men-senheugenis had hij nog nooit het geringste bedrag daarvoor afgestaan. Met beide handen omklemde hij krampachtig zijn beurs en zat hij, als vastgenageld op zijn geldkist. Hierdoor bezat hij zoals van zelf spreekt, vele vijanden zodat zijn dood niet erg veel deernis wekte en niemand het vreemd vond als inderdaad zou blijken, dat hij vermoord was.

Zoals gezegd, vrienden of verwanten bezat de oude man niet en het leek daarom des te vreemder, dat hij een telefoon in het oude huis had laten aanbrengen, zodra hij er, nu ruim twee jaren geleden, met de oude Brigitta zijn intrek nam.

Waartoe diende die telefoon? Met wie sprak hij dan? Voor Brigitta kon het toestel niet bestemd zijn, want die kon er door haar doofheid geen gebruik van maken.

Raffles voelde als het ware instinctmatig, dat hier de kern, de kiem van het raadsel school.

Aan een beroerte kon hij bijna niet geloven. De dode werd immers beschreven als lang en mager en dergelijke lieden worden weinig bezocht door aanvallen van de genoemde kwaal.

Het eerste werk van Raffles was, zich onkenbaar te vermommen en dan te trachten als belangstellende toegang te krijgen tot het afgelegen, sombere landhuis, waar zich het drama had afgespeeld en verlot te vragen het lijk van de oude Grey te mogen onderzoeken.

De gerechtsgeneesheer kon een zeer kundig man zijn en toch niet op de hoogte van enkele zaken, die door Raffles grondig waren bestudeerd.

Hij was niet voor niets enige jaren in Indië, Australië en in het geheimzinnige Afrika geweest. Hij wist dat er wapens bestonden, vergiften, waarvan de westerling niet het minste begrip heeft.

Brand werd dadelijk aan het werk gezet en het duurde niet lang of deze had uit de geheime verzameling officiele papieren een fraai stuk te voorschijn gehaald, hetwelk Raffles zeer goed zou kunnen dienen. Het was een in het Frans, Engels en Duits gestelde uitnodiging van de Franse Regering, om «Monsieur Dubois» zoveel mogelijk behulpzaam te willen zijn. Het verzoek was gericht tot de autoriteiten van de Frans-Duits-Engelssprekende landen in Europa en de heer Dubois was van deze kaart voorzien, omdat hij een studiereis maakte in zijn hoedanigheid van commissaris van politie te Parijs.

Deze kaart was, geheel oningevuld, in het bezit geraakt van Raffles, reeds een paar jaren geleden en zorgvuldig bewaard en nu was het oogenblik aangebroken, dat hij er gebruik van kon maken. Hij wist dat de Engelse politie, vooral in de kleine steden, nog al toeschietelijk is tegenover buitenlandse collega's, een gevoel, dat waarschijnlijk geïnspireerd wordt door de trots, waarmee de Engelse politieautoriteiten hun eigen werk plegen te beschouwen,

waarom zij het dan ook gaarne aan anderen tonen.

Raffles wist van te voren, dat hij slechts zeer weinig moeite zou hebben in het huis te worden toegelaten. Brand zou hem daarbij vergezellen als Engels journalist, verslaggever van een blad in Sheffield of Dublin, zodat er geen vrees voor ontdekking behoefde te bestaan. Een legitimatie hiervoor was al heel spoedig gevonden en nog diezelfde middag begaven de twee vrienden zich naar het plaatsje ten Noorden van Londen, dat vol was van het vreemde geval, want de dode had weliswaar zeer teruggetrokken geleefd, maar daardoor juist had hij de aandacht getrokken.

Brand, in zijn rol van journalist, ondervroeg een paar winkeliers en kreeg te horen, dat de dorpsbewoners Grey zo goed als nimmer te zien kregen.

Toen Raffles en Brand te voet van Templewood naar het landhuis wandelden, begon Raffles, na enige ogenblikken in gedachten te zijn voortgegaan :

— Misschien is het ook jou opgevallen, Charles, dat mijnheer Grey zeer beducht moest zijn geweest voor zijn hachje.

— Hoe zo ?

— Wel, verschillende zaken wijzen daarop. Ten eerste het feit, dat hij zich terugtrok, geheel alleen, in dat eenzame, ver van de grote weg gelegen huis; ten tweede, dat hij volstrekt geen bedienden wilde houden, ten derde, dat hij zich maar heel zelden buitenshuis vertoonde en dan tenslotte die twee wilde honden. Ik spreek nog niet eens van de revolver in zijn nachtkastje en van het verbod aan zijn huishoudster, om iemand binnen te laten, zodra de duisternis gevallen was.

— Nu, dat vind ik niet zo merkwaardig! Hij is rijk, hij is lang niet jong meer en juist het feit, dat hij zo afgelegen is gaan wonen, moest hem tot voorzichtigheid manen. Vandaar de honden.

— Maar waarom ging hij zo afgezonderd wonen? Zeg mij dat dan eens!

— Waarom? Omdat hij een zonderling was!

— Op deze wijze draaien wij rond in een kring, zei Raffles, glimlachend. Ik voor mij geloof, dat Grey zeer bevreesd was voor iets of voor iemand! Is hij vermoord, ofschoon ik niet kan begrijpen hoe dat gegaan zou zijn, dan verkrijgt mijn opvatting al een zeer sterke steun! En hoe vreemd het je ook mag toeschijnen, ondanks alles geloof ik aan opzet! Ik geloof er aan, omdat ik heb horen telefoneren. Als Grey werkelijk voor iemand of voor iets bang was, dan had die telefoon wel degelijk nut!

— In welk opzicht?

— Wel, om zich bijtijds te laten waarschuwen!

— Waarschuwen? Tegen wat en door wie?

— Nu wordt je wat onbescheiden, Charles. Op die vraag kan ik je namelijk geen antwoord geven! Maar indien ik gelijk heb, moet er natuurlijk ergens in Engeland nog een andere man wonen, die ongeveer in dezelfde omstandigheden verkeert!

— Het spijt mij, dat ik het zeggen moet, Edward, maar dat alles komt mij een beetje gezocht voor! Het zal er wel op uitdraaien, dat de oude man door een duizeling is overvallen en met zijn slaap tegen een uitstekende rand van de boekenkast is terecht gekomen.

— Dan deugt het verslag niet! Want dat spreekt van een bijna onzichtbaar, nauwelijks bloedend wondje! Als een man van zijn lengte met het hoofd tegen een kastrand valt, dan veroorzaakt dat een kneus- of een schaafwonde, die meestal tamelijk sterk bloeden, vooral de laatste soort. Maar ik geloof, dat ik daar de torens al zie van het oude huis!

De twee vrienden liepen nog ongeveer een kwartier lang zwiingend voort en tonen moesten zij de rijweg verlaten, op aanwijzing van Raffles, die de omgeving grondig kende.

— Men zou zijn huis onmogelijk met een auto kunnen bereiken, legde hij uit. De straatweg loopt met een grote bocht om het huis heen. Het ligt op een kunstmatige terp en is alleen bereikbaar langs nauwe, steile kronkelpa-

den en ik veronderstel, dat de bewoner dit met opzet zo gelaten heeft. Wij moeten dit voetpad volgen, dat wat verderop geheel verdwijnt, want mos en woekerplanten groeien er vrijelijk. Het huis is trouwens nooit erg in trek geweest en vóór Grey het betrok had het acht jaar leeg gestaan.

Zij moesten nu en dan diep bukken, om zich een weg te banen temidden van het woeste struikgewas, dat zeker in geen tien jaren een snoeimes had gezien. Het onkruid wies tot op kniehoogte en nog hoger en men kon zich op sommige plekken in een oerwoud wenen. De rozen en andere bloemen waren geheel verwilderd en groeiden hier en daar in zulk een mateloze overloed, dat zij de lucht dik en zwaar maakten door hun geuren.

Overal groeide het gras en de wilde wingerd had zich meester gemaakt van grote stukken van het kreupelhout, dat vroeger het smalle pad naar het huis omzoomd had.

Verderop was een weiland, waar wilde klaver groeide en in het midden waarvan twee reusachtige, oude kastanjabomen stonden en aan het begin van dat weiland zag men het huis opnieuw en plotseling vóór zich opdagen.

Brand zag dadelijk, dat het zeker in de zeventiende eeuw gebouwd moest zijn, maar het was geen fraai specimen van de bouwwijze van die dagen — vierkant, log en lomp met een zijvleugel, die er naderhand aan was gebouwd en die, met zijn torentjes en zijn tirlantijtjes, vloekte met de lompe eenvoud van het hoofdgebouw.

Lang geleden was er zeker een slotgracht omheen geweest, die gedeeltelijk was dichtgeworpen en men kon duidelijk nog overblijfselen zien van het poortgewelf, waar vroeger de ophaalbrug was geweest.

Dat gewelf was grotendeels toegemetseld en had slechts plaats over gelaten voor een stevige huisdeur, voorzien van een koperen klopper in de vorm van een leeuwenkop.

Het huis had een grauwe kleur, van veel ramen waren de luiken gesloten en het maakte zelfs op die stralende zomerdag een sombere, naargeestige indruk.

Brand zag een paar gedaanten bij het huis en keek Raffles vragend aan.

— Politie of journalisten en misschien wel beiden! zei Raffles laconiek. Collega's dus. Nu, onze papieren zijn in orde. Vooruit maar. Ik ben er wel benieuwd naar of onze oude vriend Baxter zijn inbrekers al in handen heeft! En nu zal ik mijn accent een weinig moeten wijzigen, want een Fransman, die onberispelijk Engels spreekt, zou misschien terecht argwaan wekken.

Het was dan ook in een vrij gebrek-kig Engels, dat Raffles een ogenblik daarna verlof vroeg aan de brigadier, die met de bewaking van het huis belast was, om in gezelschap van «Son cher ami Hundsley», van de «Sheffield News», een kijkje te mogen nemen en enkele vragen te mogen stellen.

De brigadier keek slechts even vluchtig de papieren in en misschien was die vluchtigheid wel het gevolg van de omstandigheid, dat de zogenaamde Franse commissaris hem met grote behendigheid drie shilling in de hand stopte.

— U vindt hem nog op dezelfde plek, want we hebben hem voor de kast laten liggen. Maar u komt juist bijtijds, want over een half uur halen we hem weg, zei de brigadier, op een toon, alsof het een oude piano of een keukenfornuis betrof.

— Hoe staat het met de arrestatie van de daders?

— Miserabel, monsieur, antwoordde de brigadier, prompt en trouwhartig. Het is niet aan mij om het te zeggen, maar ik geloof dat we bot vangen.

En de brigadier zuchtte diep en liet de beide heren aan hun lot over.

Raffles behoefde zijn rol niet al te natuurgetrouw te vervullen, want er bevonden zich nog maar zeer weinig belangstellenden in het huis, die daar vanwege hun beroep moesten zijn.

In de bibliotheek, een vrij groot vertrek, waarvan de ramen nu wijd open stonden, bevond zich zelfs niemand. Ja toch, een man was daar, maar die had reeds enige uren tevoren voor goed afscheid genomen van het leven en lag daar nu stil op de rug op de parketvloer, overdekt met een laken. Er was nog iemand in dat vertrek, maar die was evengoed op dat ogenblik aan het leven ontruikt.

In de verste hoek, van de ramen af, zat onbewegelijk een oude vrouw met een stroef mager gelaat, doffe ogen en geheel in het zwart gekleed. Dat was Brigitta, de dove huishoudster.

Zij staarde recht voor zich uit, schijnbaar zonder iets te zien en zonder ook maar enige aandacht te weiden aan de twee mannen, die zoeven waren binnen getreden.

Slechts toen Raffles naast de dode neerknielde en behoedzaam het laken van het gelaat terugsliep, maakte zij 'n beweging alsof zij wilde opstaan en het hem beletten. Maar zij viel zwaar neer op een stoel en bleef suf voor zich uitstaren.

Raffles bekeek met grote aandacht het gelaat van de dode en toen het wondje aan de slaap. Het was niet veel meer dan een rode stip, omgeven door een zeer smal, zwart randje. Het zag er nauwkeurig zo uit, alsof men de man met een rode inkt gevulde pen even onder het oog in de wang had geprikt. Het randje was een weinig opgezwollen, maar verder was er ook niets bijzonders te zien aan het gelaat. Het vertoonde een strakke, strenge uitdrukking en het leek gesneden te zijn uit een donkere houtsoort, enigszins geel van tint.

— Dat is wel eigenaardig! zei Brand op fluisterende toon. Je had mij verteld, dat Grey een gezicht had als een pop van witte was!

— Dat had hij ook! antwoordde Raffles langzaam. Maar er is nog iets anders, dat heel bijzonder is. De lijkverstijving is nog niet volkomen, Charles!

— Wat zeg je? En dat terwijl de dood

minstens veertien uur geleden moet zijn ingetreden?

— Het is zoals ik zeg!

En Raffles plaatste zijn vingertop op een der wangen en duwde heel voorzichtig. De wang kuilt.

— Dat is zeker heel merkwaardig! merkte Brand zachtjes op. Dat moet toch de lijkschouwer ook zijn opgeval- len?

— Dat zal hij ook wel gedaan hebben, maar ik weet niet welke gevolgtrekkingen hij eruit gemaakt heeft! De mijne zijn van heel bijzondere aard! Ga eens wat terzijde staan, zodat die ongelukkige vrouw niet kan zien wat ik doe. En let dan goed op!

Raffles had het laken nog wat verder teruggeslagen en ontblootte een der handen van de dode. Een hand met lange, gekromde vingers, die vierkante toppen hadden en dikke, gele, rimpelige nagels. En tot zijn verwondering zag Brand, dat ook die hand nog slap was.

Raffles had snel uit een klein etui een vlijmscherp lancet genomen, knielde naast de dode neer en maakte een zeer kleine, lichte insnijding in de top van de middenvinger.

Langzaam en traag kwam uit het zeer fijne wondje een druppel te voorschijn, donkergeel en glinsterend.

Raffles bukte zich nog dieper, be- keek die druppel en zoog hem toen op met behulp van een stukje wit vloeipapier, dat hij zorgvuldig wegborg in een leeg, kartonnen doosje.

Brand had stom van verbazing toege- keken.

— Hoe is het in 's hemelsnaam mo- gelijk, dat die man nog bloedt, want het was immers bloed dat uit de wonde kwam?

— Het is bloed geweest, Charles! ant- woordde Raffles ernstig. En deze man is nog niet verstijfd, omdat hij nog niet dood is!

Brand had bijna een schreeuw gege- ven van verbazing en ongeloof en hij keek strak naar het ernstige gelaat van Raffles.

Toen zei hij op zachte toon, in de grootste opwinding echter:

— Maar als dat waar is, Edward, dan hebben wij toch geen seconde te ver- liezen! Dan moet deze man onmiddel- lijk worden bijgestaan! Kun je het niet zelf?

— Ik kan het niet en geen sterveling kan het, Charles. Deze man is onher- roepelijk ter dood veroordeeld. Over twee uren zal inderdaad het leven hem ontvlieden en dan zal hij als het ware plotseling, binnen weinige seconden, hard zijn als marmer!

— Maar, als wij eens een uur eerder waren gekomen?

— Ook dat zou niet gebaat hebben, Charles! De man was veroordeeld, on- herroepelijk, op hetzelfde ogenblik dat de stalen naald hem in de slaap trof! Hij is vergiftigd, Charles! En met een vergif, waartegen geen enkel middel hulp kan bieden, dat meedogenloos doodt. Het is een zeer bijzonder vergif en misschien zal dat feit de dader wel noodlottig worden! Het verwondert mij ook volstrekt niet, dat de lijkschouwer nog altijd in het onzekere verkeerd aan- gaande de doodsoorzaak. De man is vergiftigd met behulp van hetzelfde do- delijke gif, dat sommige Australische bosnegers weten te vervaardigen en waarin zij de punten dopen van de pijltjes, die zij met verbluffende zeker- heid uit hun blaasroeren weten af te schieten op vogels en apen en als het moet ook op mensen!

Raffles had zich opgericht uit zijn gebukte houding en stond nu met de handen in de zijden voor de telefoon, die tussen twee van de zeer zware boe- kenkasten tegen de muur was beves- tigd. Er was maar natuwelijks plaats voor het kastje.

Toen bekeek hij met de grootste aan- dacht de zware kast, waarvoor hij stond. Het was een zeer oud meubel en de pesten vertoonden die zuiver ronde gaatjes, die door de houtworm zelfs in het hardste hout kunnen worden ge- boord, als men er niet tijdig voor waakt.

Hij haalde een vergrootglas uit zijn zak, opende het en tuurde er een paar seconden door.

Zijn ogen glinsterden en hadden een harde uitdrukking en om zijn lippen plooidde zich een eigenaardige glimlach toen hij op zachte toon zei :

— De moordenaar was hier, Charles, en toch ook weer niet. Hij was in het huis, aan de andere zijde van de kast vol wormgaatjes. Een daarvan is niet echt en de gang, door de worm ge-

boord, heeft niet de bekende, kronkelende loop, die deze kleine tunnels altijd vertonen, ze is daarentegen kaarsrecht. En door die tunnel, Charles, stiet de moordenaar de fijne, stalen naald, die Grey in het hoofd moest treffen. Ik zeg « moest », omdat de man die eenmaal de hoorn van de haak nam, niet anders kon staan dan zoals ik nu sta, met mijn slaap juist ter hoogte van dat verraderlijke wormgaatje... dat er geen is !

HOOFDSTUK III.

DE MAN ACHTER DE KAST

Brand was aanvankelijk zo verbaasd, dat hij geen woord kon uitbrengen.

En toch was de verklaring van Raffles zeer aannemelijk, als het eenmaal kon worden vastgesteld, dat Grey inderdaad vergiftigd was met het dodelijk gif der Australische jagers.

Niet zonder huivering bekeek hij het boorgat in de post van de zware boekenkast.

Raffles had zich, niet zonder moeite, tussen de twee kasten ingewrongen en zijn hand tastte nu aan de achterzijde van het zware meubel, dat niet geheel en al tegen de muur aansloot, totdat hij tevreden opmerkte :

— Ik kan duidelijk het ronde gat in de muur voelen, waardoor de dodelijke naald gestoken werd! Het ding moet zeker een paar voet lang zijn geweest, want je ziet, dat de kast zelve meer dan een voet breed is. Ik heb menigmaal staaltjes gezien van duivelse list, maar ik moet bekennen, dat de man, die dit deed, een meester is in de boosheid! Het was buitengewoon sluw verzonnen.

— Maar Edward, de honden? Hoe is het deze man mogelijk geweest 's nachts het huis binnen te gaan, zonder dat de hond op het erf hem rook en hem aanviel?

Raffles dacht even na voor hij antwoordde :

— Hij moet hier toen al in huis zijn geweest, Charles! Overdag liggen de honden meestal aan de ketting. Naar alle waarschijnlijkheid zullen wij hier naast een geheim vertrekje vinden, waar de moordenaar zich verborgen kon hou-

den totdat het tijdstip aanbrak, waarop hij zijn slag kon slaan. Het staat natuurlijk vast, dat hij alles moet hebben afgeweten van die telefoon en dat zou bijna duiden op een medeplichtigheid van de huishoudster, waaraan ik echter niet kan of niet wil geloven. Het is duidelijk te zien, dat de dood van haar meester voor deze vrouw een vreselijke slag is geweest. Wist zij wat hem boven het hoofd hing? Misschien, misschien ook niet. Dat zouden wij moeten onderzoeken. Want dat neem ik me zelf voor, Charles, ik zal niet rusten vóór ik dit afschuwelijk raadsel tot oplossing heb gebracht.

— Waarschijnlijk! Als de moordenaar had willen stelen, dan had hij dat ook wel kunnen doen, zonder Grey op zulk een omslachtige en ingewikkelde wijze van het leven te berooven! Eenmaal binnenshuis kon hij de honden wel ontlopen en hetzelfde doen, wat ik die nacht beneden heb gedaan! En laten wij nu heengaan, want daar komen anderen!

Inderdaad traden er wel zes heren tegelijk binnen, onmiskenbaar behorende tot het gilde der verslaggevers en die volkomen onaandoenlijk hunne aantekeningen begonnen te maken, alsof het een veiling, of de première van een revue betrof.

Raffles en Brand echter verlieten het vertrek en poogden te ontdekken wat zich daarnaast bevond. Daarbij kwamen zij tot de verrassende en wel wat teleurstellende ervaring, dat de bibliotheek het laatste vertrek aan die kant van het huis was!

— Dan is het ook onmogelijk, dat er zich een geheim vertrek naast bevindt! zei Brand, toen de beide mannen naast elkaar in de verwilderde tuin stonden en het huis opnamen.

— Maar het huis kan dubbele muren hebben en de man had genoeg aan een ruimte van een halve meter! wierp Raffles hem tegen. Soms vindt men die sluipgangen juist in het midden van een oud gebouw, maar ook wel eens tussen de buitenmuur en een loze tussenmuur, die er een paar voeten van verwijderd is. Het is nu maar de vraag, hoe wij dat kunnen ontdekken!

— Is het wel nodig om het te ontdekken, Edward? Want als je gelijk hebt, als de dodelijke naald door de kast heen haar werk heeft gedaan, dan kan het niet anders of er moet een geheime gang achter de kast zijn geweest!

Raffles stond een ogenblik in gedachten verzonken en hief toen plotseling 't hoofd weer op. Hij zei op levendige toon:

— Het is toch beter om het te onderzoeken. Misschien heeft de man er iets achtergelaten, in zijn haast om de vlucht te nemen en dat ons van dienst zou kunnen zijn bij onze nasporing.

— Je wilt trachten de moordenaar te ontdekken?

— Dat wil ik, Charles. Niet alleen om hem te straffen, maar ook omdat ik mijn taak niet voleindigd heb.

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Wel, het geld van de oude schelm, dat ik mij toegeëigend heb, is slechts een gering gedeelte van wat hij moest bezitten. De vraag is nu waar het overige is en in verband daarmee: of het de moordenaar inderdaad om geld te doen is geweest!

— Waarom anders? riep Brand verwonderd uit.

— Het zou een wraakneming hebben kunnen zijn, Charles!

Brand schudde het hoofd en hernam na enige ogenblikken:

— Ik voel meer voor de tweede uitlegging. Ik geloof eerder aan een poging tot diefstal!

— In dat geval, Charles, zou de moordenaar een verkeerde methode hebben gevolgd, tenzij we aannemen, dat hij een heel goede bekende was van zijn slachtoffer! Want je vergeet de honden! Een moordenaar, die zo sluw te werk gaat, moet natuurlijk ook rekening houden met de woeste verdedigers van de man, op wiens leven hij het gemunt heeft. Als hij die dieren niet zeer goed kent en dat is bijna ondenkbaar, want we hebben gehoord, dat de oude Grey hier niemand ontving in zijn eenzaamheid, dan zou hij verplicht zijn geweest, die verscheurende dieren eerst onschadelijk te maken. Uit niets is gebleken, dat hij dat inderdaad gedaan heeft!

— Dat is waar! hernam Brand peinzend. Hij kon natuurlijk onmogelijk weten, dat iemand hem vóór zou zijn geweest en hem dat werk uit de hand zou nemen. Aan de andere kant echter staat vast, Edward, de man is binnenshuis gekomen, op zijn minst een half uur vóór jij kwam opdagen, zonder iets te hebben gedaan, om de hond in de tuin onschadelijk te maken. Hij moet dus op de een of andere wijze binnenshuis zijn gekomen, zonder dat dier te behoeven vrezen.

— Heel juist geredeneerd! prees Raffles hem. Dan beperken zich de mogelijkheden tot slechts twee! De moordenaar moet overdag, terwijl de honden vastgebonden waren, het huis zijn binnen gedrongen en in het geheim gangetje zijn kans hebben afgewacht, of wel die schuilplaats staat in verbinding met een verafgelegen ingang, zodat hij ze kon bereiken, zonder de gevaarlijke hond voorbij hoeven gaan.

Brand stond nog enige tijd in gedachten verzonken en zei toen levendig:

— Ja, een van die twee dingen is slechts mogelijk en het laatste acht ik zelfs het waarschijnlijkst, al klinkt het zonderling. Want als Grey werkelijk zo bang was voor de bezoekers, dan lijkt het toch onwaarschijnlijk, dat hier op klaarlichte dag iemand zou kunnen binnen gaan, zonder dat het gemerkt werd. De honden waren ieder aan een andere zijde van het huis vastgebonden en zij

moeten toch hebben aangeslagen, toen zij een vreemdeling zagen of roken! En Grey verliet zelden zijn kamer, zegt de huishoudster en het raam van die kamer bestreek, als ik het zo zeggen mag, de gehele voortuin! De deuren werden altijd stevig gesloten gehouden. De man kan niet hebben aangescheld, dat is buitengesloten, en hij moet dus door een raam naar binnen zijn gekomen of een deurslot hebben geforceerd en dat gaat maar niet zo vlug. Mij dunkt dat dat gezien had moeten worden.

Raffles had zwijgend geluisterd, terwijl zijn grote, grijze ogen schenen te staren naar iets, dat in de verte was.

Brand volgde de richting van zijn blik.

Raffles scheen te kijken naar een soort van jachtpaviljoen, dat op een vrij verre afstand van het huis stond, zeker op minstens een paar honderd meters en dat jammerlijk verwaarloosd was, tenminste te oordelen naar het dak, dat talrijke pannen miste en waarvan de regenpijp los neerhing.

Van de rest kon men weinig onderscheiden door het dichte kreupelhout, dat gedeeltelijk boven het dak uitstak.

Tussen het paviljoen en het huis bevond zich een muur, die vroeger wellicht hoog was geweest, maar nu op vele plaatsen zodanig afgebrokkeld was, dat men er hier en daar gemakkelijk overheen kon stappen.

Het bleek echter, dat al die bressen, weliswaar door een lekenhand, maar toch afdoende door het schots en scheef door elkander gevlochten prikkeldraad werden beschermd.

— Wij zullen dat huisje eens gaan onderzoeken, zei Raffles, eenvoudig.

— Met welk doel? vroeg Brand verwonderd.

— Wel, zekerheidshalve! Wij hebben immers zoeven de mogelijkheid overwogen, dat de man langs een onderaardsen sluipweg dit huis is binnengedrongen! Vindt je zulk een paviljoen geen voortreffelijk beginpunt?

— Natuurlijk! riep Brand opgewonden. De bouwheren uit de middeleeu-

wen haalden immers menigmaal zulke grapjes uit, dikwijls op verzoek van de opdrachtgever! Zij bouwden een paviljoen, soms op vrij verre afstand van het hoofdgebouw en verbonden ze dan door een goed verborgen gang! Het doel lag meestal nog al voor de hand en dikwijls genoeg vulde de liefde daarbij een roll! Zulke paviljoens hebben vaak gelieven beschut, die daar bijeen kwamen, tegen verbod en regel in!

— Op weg dan, Charles!

De twee mannen liepen in de richting van het paviljoen, maar schijnbaar onverschillig en zonder bepaald doel, want het was mogelijk, dat zij vanuit een der vensters bespied werden.

Inderdaad, toen Brand na een vijftigtal passen omkeek, zag hij de oude huishoudster voor een raam der derde verdieping staan, strak naar hen kijkende.

Hij wendde vlug de blik weer af en zei:

— Ik weet niet hoe het komt, maar 't gezicht van juffrouw Brigitta staat mij niet aan!

— Ik kan ook niet zeggen, dat het een aangenamen indruk maakt, verklaarde Raffles. En het is mogelijk, dat ze iets met de zaak uitstaande heeft.

Ook hij keek nog eens om en zag nog juist hoe een der verslaggevers op het raam toetrad en met iets wit in de hand, dat wel een notaboekje zou zijn, de huishoudster op de schouder tikte.

Deze draaide zich verschrikt om, naar het scheen en het tweetal ging wat verder het vertrek in. Het volgende ogenblik waren Raffles en Brand onder het zware geboomte en achter een scherm van verward kreupelhout buiten het gezicht.

Het duurde niet lang of zij hadden de voet bereikt van de bouwvallige muur. Ook deze moest zeer oud zijn, want hij was veel dikker dan men tegenwoordig muren pleegt te bouwen.

Waar hij nog gaaf was, zag men bovenop de overblijfselen van zware kantelen.

De muur scheen zeer lang te zijn en overal vonden zij de belemmeringen

van roestige prikkeldraad en dikke glaszerven, gebed in cement, die een overklimming zo goed als onmogelijk maakte.

Waar de muur zijn oorspronkelijke hoogte behouden had, was hij volkomen onbeklimbaar, tenzij met behulp van een ladder.

Raffles vond echter spoedig een zware eik, die niet ver van de muur stond en die aan twee geoefende mannen een uitstekende gelegenheid bood, om over de muur te klauteren.

Zij overtuigden zich eerst, dat het volstrekt onmogelijk was, hen vanuit 't huis te bespieden en toen klommen zij achter elkander in de prachtige boom, kropen over een der zware takken en bereikten zo met groot gemak de bovenkant van de muur.

Vanwaar zij nu zaten konden zij het paviljoen duidelijk zien liggen.

Het was gebouwd in de vorm van een oud-griekse tempel en er was geen ruit meer heel in. Ook de fraaie, poortvormige deuren vertoonden geen spoor meer van glas en zwaaiden op roestige hengsels treurig heen en weer, verveloos en half vergaan door het regenwater.

Men kon dus al zeer gemakkelijk het kleine jachtpaviljoen binnentreden.

Het bleek geen verdieping te hebben, tenminste wanneer men een soort van kleine vliering niet meerekende, die misschien vroeger gediend had tot het bewaren van hooi of paardentuigen.

Het paviljoen telde slechts, zonder de grote vestibule mede te rekenen, die zich in het midden van het kleine gebouw bevond, twee vertrekken, aan elkander gelijk in vorm, maar die toch waarschijnlijk vroeger tot verschillende doeleinden hadden gestrekt. De kamer links van de vestibule was zeer waarschijnlijk een slaapvertrek geweest, want men kon nog duidelijk de verhoging zien, waarop het reusachtige bed gestaan had en het vertrek rechts was wellicht een verzamelplaats geweest van de jagers, die er gerookt, gedronken en hun ruwe grappen verteld hadden, als

gasten van de vroegere bewoner van het herenhuis, een of andere graaf of hertog, die het leven luchtig opnam.

Een trap was er nergens te bespeuren. Men kon de vliering alleen maar bereiken aan de buitenzijde van het paviljoen, langs een soort van trapladder, die echter halverwege was afgebroken; zodat men de onderste sporten slechts kon bereiken door zich op de punten van de voeten uit te rekken.

En dan zou men zich nog wel eens bedenken, alvorens het lichaam op te trekken naar dat half vergane overblijfsel van de trap!

De beide mannen keken nieuwsgierig om zich heen. Beiden hadden een grote voorkeur voor oudheden en dit was zeker een fraai staaltje van zeventiende eeuwse architectuur.

De vestibule bestond bijna geheel uit marmere en de beide vertrekken waren gedeeltelijk met een kostbare houtsoort betimmerd, waarvan nog grote stukken over waren.

De herenkamer, als men het zo noemen mag, bezat 'n buitengewoon fraaie haardstede, die volkomen gaaf bewaard was gebleven.

Het was een van die haarden, die doen denken aan een der verhalen van Dickens en waarin men grote houtblokken kan verbranden, zodat de hoge vlammen brullend door de schoorsteen trekken, als het daarbuiten stormt.

Meubelen bevonden er zich volstrekt niet meer, in geen der beide vertrekken.

De slaapkamer had twee ramen tegenover elkander, een aan de zijde van het bos en dan was er nog een derde raam in een soort van ronde erker, overbouwd en waarvan de frontispiece op een zestal marmeren kolommen rustte, in een halve cirkel geschaard.

De kamer aan de tegenoverliggende zijde bezat juist zulk een erker.

Men kon dus letterlijk van alle zijden het schandelijk veronachtzaamde, fraaie paviljoen binnentreden en men kon even gemakkelijk van een der deuren als van een raam gebruik maken.

De vestibule was al bijzonder fraai, met zijn mozaïkvloer van ingelegd marmer, haar draagzuilen en haar plafond, dat door een meesterhand beschilderd moest zijn geweest.

Maar nadat Raffles voldoende zijn lusten als oudheidkenner en bewonderaar van oude bouwwerken had botgevierd, verkreeg de speurder in hem de overhand en hij begon met de grootste zorgvuldigheid overal rond te snuffelen, als een goed afgerichte jachthond, die een stuk wild op het spoor is.

En zo gingen zij langer dan een uur rond, in die kale vertrekken en in de vestibule met haar gaten in het plafond, stampten nu en dan op de vloer en betastten de muren, waar die nog bekleed waren met hun houten beschoot, trokken aan de knoppen en krullen van het houtsnijwerk naast de beide haardsteden, zonder echter iets te kunnen vinden.

Geen schot verschoof, geen valluik klapte terug, geen enkele geheime deur sprong open. Brand begon reeds ongeduldig te worden en meende dat men elders zou moeten zoeken, toen Raffles stil stond voor het erkerraam.

Een tamelijk brede vensterbank, geheel verveloos door het regenwater, dat in de loop der jaren was binnen gevallen, volgde de ronding van de erker.

Raffles had reeds een paar malen gepoogd de bedekking van die half cirkelvormige bank op te lichten, zonder dat hem dit gelukt was. Alles zat stevig in elkander, met spijkers en voegen. Hij bukte zich, ging op de knieën liggen en bekeek met grote zorgvuldigheid de parketvloer in en voor de erker. Hij raapte iets op en glimlachte.

— Wij dragen immers geen van beiden gummihakken, Charles?

— Vandaag tenminste niet!

— Zie dan eens hier! Ik raapte daar zoeven het treurige overschot op van een bijna totaal versleten hak, een van die hakken, die met zes of zeven spijkertjes worden vastgeslagen.

— Dat ding kan hier wel zeer lang gelegen hebben, Edward.

— Neen, Charles, want er zit nog een nageltje in, dat volkomen blank is zoals je ziet! Dat komt omdat er zeer veel op gelopen is. En het zou stellig al geroest zijn, al had het hier maar drie dagen gelegen, want het heeft in de laatste tijd onophoudelijk geregend. Als die hak toebehoort aan de man die het deed, Charles, dan moet hij wel tot het uiterste van armoede vervallen zijn, te oordelen naar dit treurige overschot van een hak!

Terwijl hij sprak, had Raffles voortdurend terzijde van de erker, onder de uitstekende rand van de lage lambrizering getast, die hier ongeveer een voet hoog was en plotseling nog vóór een van beiden er goed op bedacht was, klonk er een knappend geluid en in de erker zelf viel een stuk van de vloer, in de vorm van een halve cirkel, omlaag, bleef een ogenblik heen en weer zwaaien aan een paar uitstekend verborgen scharnieren en hing toen stil.

Raffles keek Brand glimlachend aan en vroeg:

— Is het niet goed bedacht? Juist in de erker! En hoe gemakkelijk om een lastige bezoeker ongemerkt te laten verdwijnen!

Brand boog zich over het donkere gat heen, waaruit een vunze lucht opsteeg.

Hij meende daar beneden vaag het glinsteren van water te zien en ook het begin van een smalle, houten trap.

Brand ging haastig een tak afsnijden, stak die in de opening en kwam tot een tweevoudige ontdekking: er stond inderdaad wat water daar beneden, maar dat was slechts een plasje, gevormd door grondwater en regen, en de trap was zeker niet meer dan twee meter hoog.

Men kon dus zonder het minste gevaar afdalen en liep alleen maar de kans op een paar natte voeten.

De twee mannen bekommerden zich echter volstrekt niet om zulk een kleinigheid, maar begonnen bij het licht van de zaklampen een smalle gang te volgen, die zich nog in goede toestand bevond en die uit bakstenen was opgebouwd.

Raffles schatte, dat er zich boven de geweldige zoldering nog omstreeks een meter grond van de tuin moest bevinden.

De gang was kaarsrecht en liep blijkbaar rechtstreeks op het kasteel toe.

De grond was zeer modderig en maakte het voortgaan moeilijk, maar ze hadden toch niet meer dan tien minuten nodig om hun doel te bereiken, dat wil zeggen een stevige deur, die echter half open stond en waarvan sloten en hengsels bijna geheel waren weggevreten door roest.

De deur was zo smal, evenals de gang geweest was, dat twee mannen er elkander nauwelijks konden voorbijgaan.

Vlak daarachter begon een stenen trap en Brand telde de treden, het waren er zeven-en-dertig.

Hij zelf twijfelde er nu geen ogenblik meer aan, dat deze trap was uitgespaard tussen de buitenmuur van het huis en een loze binnenmuur.

Zij kwamen tenslotte op wat men een portaal zou kunnen noemen, omstreeks twee meter lang en tachtig centimeter breed.

Raffles begon bij het licht van zijn zaklantaarn aanstonds de binnenmuur af te zoeken.

Het duurde niet lang of hij had een klein, zuiver rond gat gevonden, zo groot, dat men er een gewoon, houten potlood in kon steken en hij wendde zijn gelaat naar Brand toe en zei ernstig:

— Ik geloof, Charles, dat wij de techniek van deze moord nu wel doorzien hebben! Door deze opening heeft de sluwe schelm de vergiftigde naald gestoken, met grote kracht en hij wist zeer nauwkeurig waar de man bij de telefoon zou staan!

— Maar, hij kon toch onmogelijk zelf telefoneren! wierp Brand tegen.

— Dat spreekt vanzelf! Hij moet daarom een medeplichtige hebben gehad, die op een nauwkeurig vastgesteld tijdstip het slachtoffer opbelde. De loze muur is dun en hij moet het gebel van

de telefoon hebben kunnen horen, evengoed als het afnemen van de hoorn van de haak. Op hetzelfde ogenblik stiet hij de naald door het gat heen. Charles, voorlopig hebben wij genoeg gezien. Wij zullen nu terugkeren en onze volgende zet zal zijn: een poging om de moordenaar te vinden.

Eerst zochten de twee mannen nog zorgvuldig het smalle portaal af, maar zij vonden volstrekt niets. Zij aanvaardden nu de terugweg, daalden het smalle stenen trapje af en gingen door de met ijzer beslagen deur.

Maar hier stond Raffles stil en zei verbaasd:

— Daar valt mij iets in, men kan van het paviljoen tussen twee muren komen, maar hoe kwam men uit dit huis naar het paviljoen?

— Er moet natuurlijk indertijd nog een tweede, korte gang zijn geweest, die ergens in de buurt van deze deur met de hoofdgang in verbinding stond. Ik denk dat dat gat is dichtgemetseld, misschien wel door een lateren kasteelheer! En voor het doel van de moordenaar was deze stenen trap ruimschoots voldoende, helaas.

Zij liepen weer verder en zij hadden ongeveer viervijfde van de onderaardse gang achter de rug, toen een dof, zwak dreunend geluid hen deed stilstaan.

— Wat was dat? vroeg Brand verbaasd en ook wel enigszins ongerust, want hij dacht aan een aardstorting.

Raffles gaf geen antwoord, maar snelde verder.

Een halve minuut later hadden de beide mannen de voet van het houten trapje bereikt.

Maar vruchteloos tastte de voet van Raffles naar de onderste trede.

Er was geen trap meer!

En toen zij naar boven keken, zagen zij ook niet meer de halve cirkel van zwak daglicht, die de opening van het luik aftekende tegen de duisternis.

Het luik was gesloten!

HOOFDSTUK IV.

EEN ONVERZOENLIJK TEGENSTANDER

Bij het licht van hun zaklantaarn keken de aldus opgesloten vrienden elkan- der enige ogenblikken zwijgend aan.

Toen zei Raffles met een zacht lach- je :

— Wij weten althans te doen te heb- ben met een tegenstander, die niet van halve maatregelen houdt!

— Maar wat voor nut kan het hem opleveren, ons hier opgesloten te hou- den? Hij kan zelfs niet weten wie hier binnen zijn!

— Neen, maar hij kan wel weten, dat het personen zijn, die een deel van zijn geheim aan het licht hebben gebracht en die wellicht de voor hem zo gevaar- lijke weg zullen bekend maken. Het is best mogelijk, dat het er hem slechts om te doen was tijd te winnen voor een vlucht.

— Dat weet ik zo niet! hernam Brand, mistroostig. Tenzij de man gelooft, dat men hem reeds op het spoor is!

— En waarom zou hij het niet gelo- ven, nu een paar nieuwsgierigen de sluipweg al gevonden hebben en dus misschien ook de wijze, waarop hij zijn slachtoffer naar de andere wereld zond? En lieden, die tot zoiets durven over- gaan, die zich in het nauw gedreven voelen, die bekommeren zich meestal zeer weinig om het leven van degenen, die hun in de weg staan. Ik wil je echter wel toegeven, dat ik deze maatregel wel wat kras vind. Het kan bijna niet anders of de moordenaar moet voortdurend in de buurt van het huis hebben rondge- slopen, tijdens het onderzoek. Maar het heeft weinig nut hierover wijsgerige be- schouwingen te houden. Wij zouden verstandiger doen, eens na te gaan, hoe

wij het vlugst uit deze stinkende gang kunnen weggelopen!

— Wij zijn het dichtst bij het luik, mij dunkt, dat wij hier 'n poging moes- ten wagen! merkte Brand op.

— En ik zou juist willen aanraden, het aan de andere zijde te beproeven! zei Raffles, na even te hebben nage- dacht. Ten eerste is het zeer wel moge- lijk, dat onze man bij dit luik de wacht houdt, als een kat bij het muizengat en de eerste van ons, die zijn hoofd ver- toont, op een kogel onthaalt. Mijn tweede bezwaar is, dat het zeer moeilijk zal zijn dit luik te bereiken! Ik zie er volstrekt geen sluiting aan, hier van onderen, en jij zou op mijn schouders moeten gaan zitten om te kunnen wer- ken! Ik stel dus voor, het liever aan de andere kant te proberen! Ik heb onder mijn instrumenten in deze tas, die er uitziet als de deftige portefeuille van een echte politiemans, een kleine koe- voet en nog andere werktuigen, die het al heel spoedig zullen klaarspelen met een dichtgemetselde deur of andere doorgang! Wij hebben dan bovendien nog voor, dat wij die geheimzinnige en gevaarlijke tegenstander onverhoeds op het lijf kunnen vallen, als wij het voor- zichtig aanleggen.

— Dan maar spoedig op weg, Char- les, en ik hoop vurig, dat we spoedig een uitgang zullen vinden, want de batterij van mijn lantaar zal aan- stonds begeven en die van jou is ook niet meer op volle sterkte!

Zonder verder tijd te verliezen, keer- den de twee mannen zo snel zij konden, weer op hun schreden terug, totdat Raf- fles stilhield bij de voet van de smalle

stenen trap en haastig de muur begon te onderzoeken, want de lamp van Brand was onderweg reeds uitgegaan en de zijne zou hem spoedig in de steek laten.

Het duurde enige minuten, vóór zijn scherp oog een afscheiding had ontdekt tussen de oude muur en een oppervlakte, die zeker van jongere datum was, te oordelen naar de kleur van de metselstenen en de toestand van de kalk in de voegen.

Hij klopte er voorzichtig tegen met zijn stalen koevoet en glimlachte tevreden.

De klank bewees hem, dat hij niet tegen massieve grond klopte, maar tegen een vrij dunne muur, wat onze metselaars een « halfsteensmuurtje » noemen.

Hij gaf Brand een wenk, stopte hem zelf een kort houweel in de hand en beiden begonnen haastig op dezelfde plek de stenen muur aan te tasten.

Vijf minuten waren voldoende om hen te tonen, dat Raffles goed gezien had. Nauwelijks was een der stenen, na de verwijdering van de kalk er omheen, van zijn plaats genomen of het steeds zwakker wordende licht van Raffles' lamp viel op het bruin geschilderde hout van een deur.

Zo vlug zij konden, gingen zij voort met het verwijderen van de stenen, hetgeen telkens gemakkelijker ging.

Na verloop van een half uur ongeveer hadden zij een gat gemaakt, groot genoeg om er door te kruipen en tevens was het slot vrijgelegd.

Maar toen ging ook juist de lamp van Raffles uit en de twee vrienden stonden in een volslagen duisternis.

— Heb je je sigarenaansteker bij je, Charles? vroeg Raffles kortaf.

— Neen, helaas. Die is stuk gegaan. Maar ik heb wel een doosje, half vol waslucifers.

— Steek die dan achtereenvolgens aan en licht mij bij, beval Raffles kortaf.

En terwijl Raffles bezig was met de kleine, fijne gereedschappen die hij al-

tijd bij zich had, overwoog Brand, dat het al zeer onaangenaam zou zijn, als die deur bij toeval van binnen naar buiten open ging, want dan zouden zij verplicht zijn, tot de laatste steen ervoor weg te ruimen!

Hij zei echter niets, maar stak een voor een zijn waslucifers aan, die hij vasthield totdat hij er bijna zijn vingertoppen aan verbrandde. Na een minuut of tien kondigde hij laconiek aan:

— Daar gaan de laatste twee!

Raffles gaf geen antwoord. Hij stond in gebukte houding en het rossige vlammetje bescheen zijn scherp getekend profiel, terwijl zijn lange, gespierde vingers de fijne werktuigjes hanteerden.

Het licht van de tweede lucifer doofde uit, zonder dat er een woord gezegd werd.

En toen hoorde Brand plotseling een tik, waarvan de aard hem zeer vertrouwd was, het was het knappend geluid, teweeg gebracht door de schoot van het slot, die uit de sluitplaat terugsprong.

Hij hoorde in de diepe duisternis voorts, hoe Raffles de kruk greep en toen vernam hij tot zijn opluchting een zacht piepend geluid. Dat konden alleen maar de roestige scharnieren zijn.

Gelukkig, de deur ging dus van buiten naar binnen open! Vlak bij zijn oor klonk de zachte stem van Raffles:

— Volg mij en maak zo min mogelijk geluid. Het is hier zo donker, alsof het midden in de nacht was! Vermoedelijk zijn wij in een kelder!

Raffles kroop het eerst door het gat en Brand volgde hem onmiddellijk.

Op de tast gingen zij achter elkander voort in een volkomen duisternis, totdat Brand eensklaps merkte, dat Raffles stil stond en een korte uitroep slaakte.

— Sta stil, wie je ook mag zijn!

Het volgende geschiedde zeer vlug! Er klonken snelle, sloffende schreden en het volgende ogenblik werden de twee mannen half verblind door het licht van een krachtige zaklantaarn, die op hun gelaat werd gericht.

Toen zwaaide het licht van hen weg en trof de kale muren van wat vroeger

zeker een wijnkelder was geweest en tenslotte een trap met uitgesleten treden.

Vaag zagen zij een gedaante, die de trap opsnelde, daarboven een deur opende en verdween.

— Het is een vrouw! riep Brand in de hoogste verbazing.

— Het is stellig de huishoudster Brigitta, Charles! Haar na!

Maar de vrouw had de deur al dichtgeworpen in het slot en hoewel het slot slechts een heel eenvoudig slot was, had Raffles toch een paar minuten nodig het te openen.

Van de vrouw was niets meer te zien.

En hoewel zij haar gezicht onmogelijk hadden kunnen zien, zo waren Raffles en Brand toch overtuigd, dat het niemand anders geweest kon zijn dan de dove huishoudster.

Zij gingen aanstonds naar de keuken. Daar zat de oude Brigitta, bezig met het schillen van aardappelen en die hen met haar doffe, kleine ogen, roerloos aankeek, toen zij binnentraden, zonder echter een woord te zeggen.

Een ogenblik dacht Raffles erover, de vrouw reeds nu te ondervragen, maar hij begreep, dat hij dat bezwaarlijk kon doen in zijn hoedanigheid van Franse politiebeampte, zelfs al wist het oude mens daar volstrekt niets van en besloot het tot later uit te stellen.

Hij was er nu wel bijna zeker van, dat Brigitta heel wat meer voor de oude Grey was geweest dan alleen een huishoudster. Zij moest zijn vertrouwde zijn geweest, want het was duidelijk, dat zij kennis had gedragen van het bestaan van de toegemetselde deur. Hoe zij echter had kunnen horen, dat er aan de muur werd gebroken, dat was Raffles nog niet duidelijk. Zij was natuurlijk niet bij toeval in die kelder geweest, waar volstrekt niets te zien was en waar de laatste fles wijn reeds vele jaren geleden uit het roestige flessenrek verdwenen was.

Raffles bleef dus slechts even naar de vrouw kijken, die weer aan het werk was gegaan en daarop ging hij met Brand weer heen en beiden reinigden

zich eerst wat, met behulp van water en een schuier, die zij in de bijkeuken vonden.

Vervolgens begaven zij zich, alsof er niets gebeurd was, weer naar het andere gedeelte van het oude huis, dat nu bijna verlaten was. Slechts hier en daar liepen nog enkele verslaggevers rond, nu en dan stilstaande om een aantekening te maken.

Het was zeer duidelijk aan hun houding te zien, dat deze zaak hun grootste opmerkzaamheid had getroffen, door de geheimzinnige omstandigheden, waaronder de inbraak had plaats gehad.

Op hun weg kwamen zij ook een brigadier van politie tegen, die echter niets nieuws te berichten had. De mensen van Scotland Yard, die er ontboden waren, begonnen nu ook over te hellen tot de mening, dat Grey vermoord was en men liet langzamerhand het standpunt los, dat Bernard Grey zó ongelukkig gevallen was, dat het daardoor zijn dood had veroorzaakt. Hij was stellig vermoord door een steekwonde even naast het oog, die het slaapbeen doorboord had, zonder evenwel de hersens te raken en nog altijd kon de gerechts-geneesheer zich niet voorstellen, hoe zulk een prik, zoals hij het noemde, een bijna onmiddellijke dood had kunnen veroorzaken.

— Is er nog iets gevonden, iets dat een spoor zou kunnen opleveren? vroeg Raffles in zijn gebroken Engels.

— In de slaapkamer en in de bibliotheek volstrekt niets, maar in de werk-kamer gelijkvloers hebben we iets gevonden, dat misschien een kleine aanwijzing kan zijn.

— Wat dan?

— Een eindje sigaar! Het staat vast dat Grey nooit rookte. De huishoudster zegt, dat hij ook geen bezoek heeft gehad, gisteravond. Zij zou trouwens niemand hebben binnen gelaten. Dat peukje is dus waarschijnlijk afkomstig van de moordenaar.

— waar is dat eindje sigaar? vroeg Raffles, met grote belangstelling.

— Het ligt in de werkkamer, monsieur. Een van onze agenten houdt er de wacht.

Raffles liet de man in de steek en trok Brand haastig met zich mee naar de werkkamer, die hij zo uitstekend kende. Bij de schrijftafel zat een reusachtige agent, die zich geweldig scheen te vervelen, want hij hing lusteloos in de schrijfstoel en gaapte onbedaarlijk.

Hij tikte slechts even aan zijn helm, zodra hij de binnentredenden herkende, maar hij keek toch scherp toe, toen de gewaande Fransman op de tafel trad en daar een eindje sigaar, dat op een vel onbeschreven papier was neergelegd, met grote aandacht beschouwde.

Brand zag hem niet alleen de as, die er nog aan kleefde, maar ook het uiteinde bestuderen met behulp van zijn vergrootglas en hij zag ook, dat het geelaat van Raffles die eigenaardige uitdrukking vertoonde, welke het steeds had, als hij met alle hersenkracht, die hij bezat, een of ander onderwerp, dat hem belang inboezemde, onderzocht, of een raadsel tot klaarheid poogde te brengen.

Dat onderzoek duurde wel vijf minuten en toen legde hij het stukje sigaar weer neer, gaf Brand een wenk en voerde hem naar een stil hoekje van de grote vestibule, waar hij fluisterend begon:

— Ik ben geen Sherlock Holmes en ik zal je dus maar niet tien bladzijden lang in spanning houden, mijn waarde! Dat stukje sigaar is een Chiroot. Ik heb behoefte je niet te zeggen wat een Chiroot is. Het is een van die lange, dunne sigaren van zeer zware tabak, die in Engels-Indië en daar alleen, worden vervaardigd, en die uitsluitend te genieten zijn door mensen, die er lang gewoond hebben. Dezelfde sigaar echter wordt ook veel in Australië gerookt. Dit wat het merk betreft. De man, die ze opstak en rookte, heeft de punt ervan afgesneden met een zeer scherp zakmes, waaruit men allicht zou kunnen afleiden, dat zijn tanden niet zo heel goed meer waren. En hij was waarschijnlijk

iemand, zonder last van zenuwen en een zeer nette roker, want op het uiteinde is niet geknauwd, maar op dezelfde plaats tussen de lippen vastgehouden en toch is de sigaar bijna geheel opgerookt. Nu Brand, mijn conclusie behoefte je natuurlijk niet te zeggen, is het wel? Ik rook zelden sigaren en nooit Chiroots. Bij een zaak als die van gisteravond, rook ik natuurlijk nooit. Want ik weet bij ervaring, hoe gevaarlijk dat kan zijn. Daar Grey ook nooit rookte, kan het niet anders of na mijn heengaan, dat een weinig overhaast plaats vond, is de moordenaar in dit vertrek geweest!

— Dan zou het hem dus om het geld zijn te doen geweest en de theorie van een wraakneming moet je loslaten! merkte Brand op.

— Misschien niet geheel en al. Het kan zowel het een als het ander geweest zijn. In ieder geval moet de man een bittere teleurstelling hebben ondervonden, toen hij de lege brandkast zag!

— Maar brengt ons de ontdekking van dat eindje sigaar nu wel veel verder, ik bedoel op de weg, die voert naar de arrestatie van de dader?

— Misschien! Je moet erkennen, dat er toch enige aanwijzingen zijn, Charles. De moordenaar moet een man zijn, die zeer lang in Indië of in Australië heeft gewoond en ik denk haast in het laatstgenoemde, want daar heeft Grey zeer lang vertoefd!

— Hoe weet je dat? vroeg Brand verast.

— Je kunt je zelf het antwoord geven, mijn waarde! Bekijk de wanden van deze vestibule maar eens! Kijk naar de fraaie wapenrekken, die echter geen enkel Europees wapen bevatten! Daar hangt een bomerang, een werpwapen, dat nergens anders gevonden wordt dan in Australië, daar een aantal assagaaien, zoals ze alleen in het Noorden van Australië worden gebruikt, daar blaasroeren en daar schilden van boomschors! Je zult wel met me eens zijn, dat slechts een man, die jarenlang in een ander land heeft gewoond, zich op

zijn oude dag omringt met voorwerpen, die uit dat land afkomstig zijn!

— Dat kan ik mij voorstellen! Wat verder?

— De moordenaar is waarschijnlijk een man met stalen zenuwen, hij kende de inrichting van dit huis op zijn duimpje, tot het bestaan van de geheime gang toe. En... hij werd verwacht!

— Wat zeg je daar? riep Brand verwonderd uit.

— Grey was bang, Charles! Daarom schafte hij zich die honden aan, daarom wilde hij niemand ontvangen en daarom liet hij ook de deur dichtmetsetlen, of deed het misschien zelf, die toegang gaf tot de kelder! Hij duchtte geen gevaar van de kant van de stenen trap en die is hem juist noodlottig geworden, zoals we gezien hebben. Ik geloof, als we eens een blik konden slaan in het verleden van Grey, dat ons veel zou worden opgehelderd! En nu zullen wij eens zien, hoe het bij het paviljoen staat!

— Je gelooft toch niet, dat de kerel daar nog altijd zal zijn? riep Brand uit.

— Dat kun je nooit weten! Hij moet

iemand zijn met het geduld van een kat.

Zo gingen zij dan ten tweede male het huis uit en begaven zich naar het paviljoen, maar thans met de grootste behoedzaamheid, zorgdragende, niet te worden gezien.

En toch waren die voorzorgen blijkbaar nog niet voldoende geweest. Want zij waren nauwelijks over de muur geklauterd, of op niet verre afstand klonk een scherpe, droge knal als van een jachtgeweer en een kogel floot op een paar millimeters afstand voorbij het oor van Brand, die zich onmiddellijk plat op de grond wierp.

Zij zagen hoe een man vlug als een haas in de richting van het paviljoen wegliep.

— Hij was de schutter niet! riep Brand. De kogel kwam uit een geheel andere richting.

— Je hebt gelijk, daar loopt de schutter, de medeplichtige van onze man! riep Raffles, wijzend op een tweede man, die met niet minder snelheid dan een geoeffend hardlooper door het bos voortilde en het volgende ogenblik uit het gezicht verdwenen was.

HOOFDSTUK V.

HET VERLEDEN SPREEKT

Raffles en Brand gaven zich zelfs geen moeite, de schutter of zijn medeplichtige te achterhalen. Ten eerste waren zij hun daartoe te ver vóór en ten tweede zou het zelfmoord zijn, een tot alles bereid man, met een geweer, en die een goed schutter scheen te zijn, na te lopen in een bos, waar zich om de tien stappen een plek voordeed, uitstekend geschikt als hinderlaag.

Raffles had zijn browning bij zich, maar die zou al heel weinig uitrusten tegen een scherpshutter met een geweer, die zich bovendien verdekt kon opstellen.

Brand was langzaam weer overeind gekomen en zei, de droge aarde van zijn kleren kloppend:

— Wij schijnen te doen te hebben

met lieden, die niet voor een kleintje vervaard zijn!

— En die vijanden in ons zien, voegde Raffles er nadenkend bij. Het is mij nog steeds niet recht duidelijk, wat zij hier nu nog zoeken en zich aan het grootste gevaar blootstellen.

— Het wekt de indruk, alsof zij hun taak hier nog niet als beëindigd beschouwen, merkte Brand op. Maar wat hopen zij te kunnen bereiken, nu zij toch in de bladen hebben kunnen lezen, dat een ander hun voor is geweest?

— Dat is juist het verwonderlijke! Kan er nog iets meer geweest zijn dan het geld alleen?

Hierop kreeg Raffles geen antwoord, want Brand zelf kon zich volstrekt geen voorstelling vormen van de beweegredenen van de moordenaar, die zich aan zulk een groot gevaar bloot stelde, om in de nabijheid te kunnen blijven van het huis, waar hij zijn vreselijke daad had gepleegd. Wat hem daartoe drong moest wel van zeer ernstige aard zijn.

Zonder dat er veel woorden gewisseld werden, begaven Raffles en Brand zich naar het huis waar zij zich ontdeenden van hunne vermomming.

Vervolgens keerden zij terug naar het kleine herenhuis in Cromwell Street en zodra zij daar waren, ging Raffles naar zijn werkkamer, waar, goed verborgen in een geheim muurkastje, de stalen kist stond, waarin Raffles zijn buit placht te bewaren, totdat hij de gelegenheid vond, ze naar een van zijn schatkamers te vervoeren, verdeeld over een vijftal eilanden onder de keerkringen.

Hij droeg de zware stalen kist naar zijn schrijftafel en opende ze met een stalen sleutel, die hij zelf vervaardigd had en waarvan geen tweede exemplaar bestond.

Intussen zei hij levendig:

— Ik heb mij nog niet de tijd gegund, Charles, de opbrengst van deze kleine onderneming met wat meer nauwkeurigheid te onderzoeken. Daar aan heb ik misschien verkeerd gedaan, want het kan zijn, dat ik behalve het

geld nog iets meer wegnam en juist dat zou een verklaring kunnen leveren van de aanwezigheid van die lieden op het landgoed.

Vol belangstelling kwam Brand naderbij. Het slot sprong open en Raffles sloeg de stalen deksel terug. De kist was in een zestal vakken verdeeld, die ieder hunne betekenis hadden. In het ene bevonden zich louter goudstukken, Engelse, maar ook Franse, Duitse en Spaanse. Het waren munten, die grotendeels reeds uit de circulatie waren verdwenen, voornamelijk omdat de gouden standaard zo niet geheel dan toch gedeeltelijk door die landen waren verlaten. Het goud zelf had natuurlijk zijn waarde behouden.

In het andere lagen niets anders dan effecten, die nog wat zouden moeten rusten, alvorens zij te gelde konden worden gemaakt, in een derde weer glinsterende diamanten en andere sieraden.

Uit een der grootste vakken nam Raffles een portefeuille van zwart, glimmend zeildoek, die hij opende en waaruit hij de inhoud op de tafel schudde. Het waren enige pakjes bankbiljetten, een aantal effecten, voor het grootste deel aandelen in grote maatschappijen en nu fladderden ook enige brieven, enveloppen en nog andere losse papieren omlaag.

— Ik dacht het al half en half, mompelde Raffles. Ik heb een weinig overhaast gehandeld en meer uit de kast genomen, dan ik mij voorstelde.

Brand had een der brieven opgenomen, bekeek de enveloppe en riep uit:

— Er zit een Australische postzegel op!

— Dat zou dan stroken met mijn opvatting, Charles! Je zult je herinneren, dat ik inderdaad geloofde, dat Bernard Grey lange tijd in Australië had vertoefd. Laat eens zien!

Raffles had de enveloppe zelf in de hand genomen en vervolgde, na ze enige tijd nauwkeurig te hebben beschouwd.

— Deze enveloppe werd zes jaar geleden afgezonden. Niet hierheen echter maar naar een kleine plaats in Schotland! Want het adres is door de post-rijen veranderd, tot viermaal toe zelfs! Voor een man op leeftijd is het wel vreemd, dat hij binnen zes dagen tijds op zijn minst vier malen zijn verblijf heeft veranderd! Dat wijst op een merkwaardige onrust, Charles! Naar de stempels te oordelen is deze brief niet minder dan negen maanden onderweg geweest, alvorens hij eindelijk de man bereikte, voor wie hij bestemd was.

Raffles had het velletje papier uit de enveloppe genomen, vouwde het open en las, niet zonder verbazing, op luide toon voor:

24 December, 8 uur "In de Zilveren Klipper" Moreland on the Five." Jesse Pearl No. 5.

— Is dat alles wat er in staat? riep Brand verwonderd uit.

— Ja, dat is alles, Charles!

— Maar wat heeft het te betekenen? Het heeft geen zin hoegenaamd!

— Misschien toch well hernam Raffles langzaam. Het spreekt vanzelf, dat de ontvanger van de brief op de hoogte was van sommige zaken, die ook de afzender bekend waren. Ik bedoel, hij kon vroeg of laat zulk een waarschuwing verwachten!

— Een waarschuwing? herhaalde Brand verbluft.

— Mij dunkt, dat het niets anders kan zijn. Het is een soort van afspraak, met opgave van een datum en een plaats van bijeenkomst. « In de Zilveren Klipper » is zeer waarschijnlijk een of andere zeemanskroeg, want Moreland on the Five is een havenplaatsje. De inhoud van dit zeer korte briefje gelijkt al bijzonder veel op een bevel.

— Wie is Jesse Pearl en waarom plaatst hij een nummer achter zijn naam?

— Wel, het kan een vijftal geweest zijn, waartoe ook Grey behoorde, zei Raffles. Maar laten wij eens verder gaan. Ik geloof dat wij al aardig op weg

zijn, om iets van betekenis te ontdekken! Hier heb ik een briefje met slechts twee doorgehaalde adressen en van latere datum. Inderdaad werd het drie jaren geleden verzonden, ditmaal niet uit Brisbane in Australië, zoals het vorige, maar uit Bombay, dat al heel wat dichter bij is! Laat eens zien wat dit bevat.

Raffles haalde het stukje papier te voorschijn, dat in de enveloppe zat en dat een bladzijde uit een opschriftboekje leek te zijn. De inhoud luidde als volgt:

Hebben je weer ontdekt. Dit is de laatste waarschuwing, Berry! 12 Juli acht uur in de avond in « Het Gouden Anker » Scarborough.

De Vijf.

Toen Raffles dit luid had voorgelezen, keken de mannen elkander een ogenblik zwijgend aan, totdat Brand uitbarstte:

— Het begint wel wat duidelijker voor mij te worden, maar het fijne grijp ik er nog niet van! Waarom zatten die kerels Bernard Grey zo achterna?

— Om het geld, Charles, en om niets anders! antwoordde Raffles ernstig. Het is zo helder als glas, dunkt mij, dat Grey geen gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging van ruim vijf jaren geleden, om op de eerst genoemde plek van samenkomst te verschijnen. Die waarschuwing werd verzonden uit Brisbane, in het begin van de lente van hetzelfde jaar. Dat was natuurlijk om de brief tijd te geven, zijn juiste bestemming te bereiken. De afzender wist niet zeker waar zijn man zich bevond, stuurde de brief op goed geluk en liet een maand of zeven speling en dat had ongeveer juist voldoende kunnen zijn, maar mijnheer Grey hield zich van de domme en ging niet naar Moreland. Indien hij het wel had gedaan, dan zou deze laatste waarschuwing volstrekt geen zin hebben gehad. De schrijver zegt hierin duidelijk, dat hij Grey, die hij aanspreekt met een vleinaampje « Berry », weer terugge-

vonden heeft ! Hij was dus een tijdlang zoek, hetgeen zeggen wil, dat hij zich verborgen hield. Er behoeft niet aan te worden getwijfeld, of Grey, een van de vijf naar allen schijn, heeft ook dit verzoek in de wind geslagen en vermoedelijk heeft die nalatigheid hem de dood gebracht. Want de moordenaars waren onderweg naar Europa, zoals uit het poststempel Bombay blijkt, ditmaal vastbesloten om hem te dwingen tot iets, wat ik zelf nog niet nader kan bepalen, maar wat stellig verband houdt met geld. Laat eens zien, wat hebben wij hier?

Te midden van de losse blaadjes papier had Raffles een knipsel uit een dagblad gevonden, waarop met blauw potlood aan de achterzijde de naam van het blad « The Brisbane Ledger » en een datum was geschreven.

Het knipsel was ruim achttien jaren oud. Raffles begon met halfvluide stem voor te lezen :

In de afgelopen nacht is het aan vijf gevangenen gelukt, na een der cipiers te hebben vermoord, uit de strafgevangenis hier ter stede te ontsnappen, zonder dat de politie tot dusverre enig spoor van hun verblijfplaats heeft weten te ontdekken. De namen van de vijf ontsnapten zijn : Jesse Pearl, Bernard Hickory, Elias Vandije, Maurice Atchinson, David O'Haly.

Onze lezers zullen zich herinneren, dat dit hoogstgevaarlijke vijftal enige maanden geleden werd gearresteerd, na een zeer brutale roof, waarvan een onzer grootste banken het slachtoffer werd, die bij deze gelegenheid voor niet minder dan dertig duizend pond sterling werd bestolen. Een dag van te voren was op de grote weg door vijf mannen de auto aangehouden van de kassier van een onzer grootste fabrieken, die met het weekloon der arbeiders, een bedrag van veertien duizend pond sterling, op weg was naar de fabriek. Hij en de chauffeur werden gedood. De justitie twijfelde er destijds niet aan, of ook deze misdaad kwam voor rekening van de vijf bankrovers. Bij deze laatste

aanslag werd een loketbeambte gedood, terwijl een der typisten zwaar gewond werd.

Het vijftal werd een maand geleden veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf. De minnares van Bernard Hickory echter wist te ontsnappen.

Het is zo goed als zeker, dat zij behulpzaam moet zijn geweest bij deze ongehoord brutale ontsnapping. Op de een of andere wijze wist zij een revolver, drie vlijmscherpe messen, een vijl en een sterk touw in de gevangenis te smokkelen. Het onderzoek zal nog moeten uitwijzen of een der cipiers zijn plicht vergeten heeft en de behulpzame hand heeft geboden.

Bij het binnentreden van een der cellen met het avondeten moet de ongelukkige gevangene bewaarder onverhoeds zijn overvallen door een der ontsnapten, Jesse Pearl geheten, die hem het vlijmscherpe mes in het hart stak. Vervolgens moet hij hem de sleutelbos hebben ontnomen en daarmee de cellen van zijn medeplichtigen hebben geopend. Zij zijn vervolgens de lange gang teneinde gesneld en hebben zich aan het touw laten zakken uit een zijvenster, waarvan zij slechts een enkele tralie behoefden door te zagen. Het touw bracht hen op het dak van een kleine loods en vandaar op de binnenplaats. Zij sloegen hier nog een wachter neer, die iets verdachts had gehoord, klommen over de lage muur en zijn zeer waarschijnlijk in een wachtende auto weggereden.

Wij herinneren er onze lezers nog aan, dat er van het gestolen geld destijds geen penny werd teruggevonden en dat alle vijf de schelmen bij hun verhoor hardnekkig bleven weigeren, de plaats te verraden, waar zich de buit bevond.

Tot dusverre ontbreekt ieder spoor van de gevaarlijke ontvluchte veroordeelden.

Raffles liet het knipsel langzaam zakken en keek Brand met een vreemde

glimlach en hoog opgetrokken wenkbrauwen aan.

— Mij dunkt, dat er nu nog zeer weinig te raden overblijft, Charles, begon hij toen. Ik twijfel geen seconde, of Bernard Hickory en Bernard Grey zijn een en dezelfde persoon. Natuurlijk heeft hij zijn naam moeten veranderen. En de anderen hebben van die naamsverandering kennis gekregen, maar dat pas zes jaren geleden! Hij heeft verraad gepleegd; hij heeft al het geroofde geld voor zich zelf behouden en heeft zich met zijn vriendin in een afgelegen gat begraven.

— Je wilt toch niet zeggen, dat de oude, dove Brigitta... ?

— Het is zeer wel de vraag of ze werkelijk doof is, mijn waarde. Dat is ze misschien alleen maar voor de buitenwereld! Daarenboven, die vlucht had achttien jaren geleden plaats en een vrouw, die toen vijf en dertig jaar was, die is nu zeker niet jong meer!

— Maar waarom heeft hij al deze gevaarlijke dingen bewaard?

— Misschien wel als wapen tegen zijn vier doods vijanden! Hoe zij hem tenslotte hebben teruggevonden kan ik je niet zeggen, maar het heeft blijkbaar zeer lang geduurd. Zij hebben hem eerst gesommeerd, toen zij hem tenslotte weer te pakken hadden, op een bepaalde datum met een hunner of misschien met meer van de schelmen tot een overeenkomst te geraken, hij is niet komen opdagen, maar nog verder gevluht. Zij wisten zijn spoor te her vinden, misschien met de hulp van vrienden hier in Engeland, er zijn nog meer waarschuwingen gevolgd en tenslotte kwam het onvermijdelijke, de wraakneming! Het is zeer wel mogelijk en zelfs waarschijnlijk, dat het plan was, na de moord de verrader te bestelen en eventuele bewijzen van hun schuld te vernietigen, maar zij vonden het kooitje leeg en het goudvinkje gevlogen! Dat zou voor een deel verklaren waarom zij in de buurt blijven zwer ven.

— Wie weet hebben zij het wel op

dens zal hebben omtrent de bedrivers van de moord, riep Brand uit.

— Dat is zelfs zo goed als zeker, Charles, hernam Raffles ernstig. Nu wordt het ook duidelijker, waarom zij in de kelder was, van ochtend, zij heeft ons wel degelijk gehoord en haar doofheid is een voorwendsel! Zij is dadelijk weggelopen, na het schijnsel van haar lamp op ons gezicht te hebben laten vallen. En het is maar goed, dat wij volstrekt niet geleken op mijnheer Jesse Pearl en zijn vriend, anders zouden wij nu misschien in die oude wijnkelder liggen, ieder met een drietal kogels in het lichaam!

Het bleef even stil in het vertrek. Brand liep opgewonden heen en weer en riep eindelijk :

— Maar er is sprake van vier anderen! Waarom zouden de anderen dan niet hebben meegedaan?

— Wie zegt je, dat dit niet het geval is? De beide anderen kunnen wel achter de schermen zijn gebleven. Maar zij kunnen ook wel reeds onder de grond liggen! Het leven van zulke lieden hangt menigmaal aan een zijden draadje. Wie weet zijn zij reeds wegens andere misdrijven achter slot en grendel gebracht.

— Die Grey of Hickory, of hoe hij dan heette, was ongetwijfeld 'n schurk. Maar zijn leven van de laatste jaren moet een hel voor hem geweest zijn! Hij moet zich hebben gevoeld als een stuk wild, dat in het nauw gedreven is en geen uitweg meer ziet. En die vrouw, die hem nooit in de steek heeft gelaten en hem trouw terzijde stond!

— Ja, Charles, daaraan heb ik ook gedacht! Het is iets heel merkwaardigs in deze tijden van ellendige zelfzucht! Die blinde trouw treft mij als een heel mooie karaktertrek in een vrouw, die voor het overige de gevangenis wel dubbel en dwars zal hebben verdiend! Zij is met de steeds bedreigde tuchthuisboef van de ene plaats naar de andere getrokken en heeft zich tenslotte hier opgesloten, in de ijdele hoop misschien, dat niemand hem hier zou terugvinden. Maar wraakgevoelens en hebzucht

scherpen de blik! En tenslotte is de verrader van zijn makkers door zijn noodlot achterhaald.

Onder het spreken had Raffles het knipsel en de losse brieven en papieren zorgvuldig bijeen gezocht en sloot ze nu in een enveloppe, die hij verzegelde en weer in het stalen kistje legde.

— Het is mogelijk, dat die vrouw groot gevaar loopt voor haar leven. Jesse zal wel begrijpen, dat zij een groot aandeel heeft gehad in de verduistering van de gemeenschappelijke buit! Ja, misschien gelooft hij zelfs wel, dat zij zelve het geld uit de brandkast heeft genomen, nadat hij met eigen hand zijn vroegere medeplichtige had gedood!

— Maar daar kan toch geen tijd voor zijn geweest! Jij zelf zegt, dat de man beneden in de werkkamer is geweest, waar het eindje Chiroot werd gevonden!

— En daar blijf ik bij, Charles! Maar vergeet niet, dat de moordenaar eerst zijn schuilplaats moest verlaten en langs een omweg het huis binnendringen. En die omweg was heel groot, want de man moest eerst helemaal naar het paviljoen terug en toen door de tuin het huis naderen!

— Moest hij dan niet vrezen voor de hond, die daar rond liep?

— Hij zal wel gewapend zijn geweest en hij behoefde de hond niet meer te vrezen, nu die toch niets meer te verdedigen had! Waarschijnlijk was hij niet van plan het dier onmiddellijk neer te leggen, zodra het zich vertoonde. Wie weet heeft het hem wel verbaasd, dat het monster zich volstrekt niet liet zien!

— Maar dan wordt de verwarring nog

groter, Edward! Als de schurken het inderdaad op Brigitta voorzien hadden, als zij in het huis zijn gekomen, als haar vriend haar niet meer verdedigen kon, waarom hebben zij haar dan niet meteen afgemaakt?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar stond in diepe gedachten verzinken.

Hij trommelde met zijn vingers op het tafelblad en gaf tenslotte ten antwoord:

— Je vraag zou me in verlegenheid kunnen brengen, Charles! De vrouw zelve zou haar natuurlijk het best kunnen beantwoorden en daarom stel ik voor, het haar zo spoedig mogelijk te gaan vragen!

— Zij zal niet willen spreken!

— Ik denk van wel, zodra zij merkt, dat wij toch het grootste gedeelte reeds weten.

— Het zou in ieder geval te proberen zijn! meende Brand. Het staat nog wel niet vast, dat die vrouw werkelijk de vriendin is van de dode, maar de kans daarop is toch groot! Wanneer gaan wij haar bezoeken?

— Van avond nog! antwoordde Raffles. Wij moeten ons haasten, want het is best mogelijk, dat de vrouw zich zo spoedig als zij maar kan, uit de voeten wil maken!

Maar Raffles zou, wat dat betreft, toch nog te laat komen.

Want diezelfde avond brachten enige vroege avondbladen het bericht, dat de huishoudster gearresteerd was, op beschuldiging van medeplichtigheid aan de moord op Bernard Grey.

HOOFDSTUK VI

EEN TRAGISCH SLOT

Toen Raffles het bericht las, schudde hij enigszins spottend het hoofd en mompelde :

— Scotland Yard schijnt een weinig in de war te zijn! Eerst was het een ongeluk, nu is het plotseling weer een moord geworden en de vrouw moet er medeplichtig aan zijn!

— Wij moeten billijk zijn, Edward en erkennen, dat er voor die opvatting wel enige grond is, van het ogenblik af dat de politie haar mening herziet en aan moord gelooft! Want dan zou inderdaad veel er op wijzen, dat de vrouw de daders behulpzaam is geweest! Zij kan een der honden hebben verdoofd en de andere gehoorzaamde haar en is daarom misschien onschadelijk gebleven! Ik geloof, dat ik als inspecteur van politie eveneens tot arrestatie zou zijn overgegaan.

— Je kunt gelijk hebben, Charles. Maar ik voor mij ben zeker, dat de vrouw part noch deel had aan de moord en dat kunnen wij spoedig genoeg bewijzen door deze papieren voor te leggen!

— Maar als je dat doet, Edward, dan laten zij de vrouw misschien vrij wegens deze misdaad, maar zu zullen haar veroordelen wegens de vorige, de ontsnapping en wat zij nog meer op haar kerfstok heeft.

— Neen, want die misdrijven zijn verjaard. Als zij na die tijd niets gedaan heeft wat haar in aanraking kon brengen met de strafrechter, dan kunnen zij haar niets meer doen.

Hij bleef een ogenblik in gedachten voor zich uitstaren, met het blad in zijn hand en zei plotseling :

— Ik zou wel eens willen weten, of Jesse Pearl en zijn makkers dit bericht ook al gelezen hebben!

— Waarom?

— Omdat zij zeer waarschijnlijk nog altijd daar in de buurt zullen zwerven, wanneer het antwoord ontkenkend moet luiden! Zij zullen niet alleen wraak willen nemen op de vrouw, maar het is best mogelijk, dat zij geloven, dat Brigitta zelve en niemand anders de brandkast heeft opengebrouwen en het geld heeft weggenomen, zodra zij zag, dat haar meester dood was!

— Als zij dat inderdaad geloofd hebben, Edward, dan is het nog des te verwonderlijker, dat zij haar gisternacht niet hebben gedwongen haar geheim te verraden. En waarheen kon zij in zulk een korte tijd het geld gebracht hebben?

— Dat laatste is niet zo onmogelijk, Charles, in een huis dat zulke goed verborgen geheimen blijkt te bezitten! Maar dat verklaart nog steeds niet hoe het kwam, dat haar geen leed is geschied!

— Misschien is zij uit het huis gevlucht, uit vrees voor een gelijk lot, vóórdat de moordenaar, langs een omweg erin terug kon keren!

— Wat je daar zegt, Charles, klinkt volstrekt niet onaannemelijk! riep Raffles op levendige toon. En nu zullen wij eens naar het huis gaan en zien hoe daar de zaken staan.

Brand zorgde er voor, dat Henderson, de chauffeur, de snelste auto gereed hield, het voertuig, waarvan zeer gemakkelijk onder het rijden het nummerbord kon worden verwisseld en daarop gingen de beide vrienden zich opnieuw in een vermomming steken, daar niemand vooruit kon weten, waartoe dit avontuur zou kunnen leiden.

De duisternis begon reeds te vallen toen de snelle wagen eindelijk stil hield op een paar honderd meter afstand van Rosfield Manor, dat er somberder dan

ooit uitzag in de vale schemering.

Er was nergens enig licht te zien en het kwam de beide mannen voor, dat het huis geheel verlaten was.

Raffles gaf Henderson op fluisterende toon de nodige bevelen en toen gingen zij verder langs de tamelijk smalle weg, die terzijde van het landgoed liep.

Zij hadden nog geen honderd passen afgelegd, toen door de nachtelijke stilte het langgerekte gehuil klonk van een hond, doordringend en nameloos angstwekkend.

Brand was onwillekeurig blijven stil staan en had Raffles bij de arm gegrepen.

— Een van de honden schijnt los te lopen in het grote park! fluisterde hij.

— Ik denk eerder, dat zij hem hebben vastgebonden! En het lijk van zijn meester is zeker nog in dat huis, anders zou het dier niet zo angstwekkend huilen.

— Het dringt iemand door merg en been! fluisterde Brand. Het is akelig om aan te horen. Het lijkt wel of die hond de dood voorspelt!

— Je bent van avond overgevoelig Charles! zei Raffles spottend.

Zwijgend gingen zij verder, totdat zij op een plek kwamen, waar zij gemakkelijk over de muur konden klimmen, die in vroegere jaren het uitgestrekte park had omgeven, maar die nu hier en daar in puin was gestort.

Met de grootste behoedzaamheid slopen Raffles en Brand op het paviljoen toe, dat zij vrij duidelijk konden onderscheiden tussen het geboomte, want de maan was zoeven opgekomen en scheen vol aan de hemel.

Zij hadden beiden hun revolvers gegrepen en gingen langzaam voorwaarts, zoveel mogelijk zorgdragend, niet op de dode takken te trappen.

In de aanvang had Brand het gevoel, alsof al deze omzichtigheid volkomen overbodig was, maar een vijf minuten later dacht hij er geheel anders over. Want het huilen van de hond had plotseling opgehouden en plaats gemaakt voor een dreigend gegrom.

Dat geluid deed zich voor met onregelde tussenpozen en het klonk steeds van dezelfde zijde.

De waakhond was dus blijkbaar bij zijn hok vastgebonden.

Raffles had waarschuwend zijn hand opgeheven en stond in luisterende houding, terwijl het maanlicht zijn scherp getekend gelaat bleek deed schijnen en zijn grijze ogen als staal deed glanzen.

Na enige ogenblikken fluisterde hij:

— Het is alsof het dier onraad ruikt! En toch is het bijna onmogelijk, dat het ons kan gelden, want wij krijgen de wind in het gelaat!

— Zouden zij het wagen nu het huis binnen te gaan? zouden zij hier al die tijd gebleven zijn?

— Dat is zo goed als zeker! waren zij heengegaan, dan hadden zij iets van de arrestatie moeten lezen! Maar de wraakzucht en de begeerte naar goud heeft hen hier vastgehouden!

Zij gingen nog wat verder, bereikten het paviljoen en bespeurden al spoedig, dat het geheel verlaten was. Het half ronde luik in de vloer was gesloten.

— Zouden zij werkelijk geloven, dat wij nog altijd daar binnen zijn? merkte Brand op zachte toon op.

— Wie weet? zei Raffles schouderophalend. Laten wij dit paviljoen verlaten, ik geloof, dat zich in het park een treurspel van geheel andere aard gaat afspelen!

Op dit ogenblik barstte de waakhond in een woedend geblaf uit en de beide mannen hoorden duidelijk het gerammel van de ketting, aan welks einde het dier heen en weer sprong, zeker pogend om zich los te rukken.

— Kom mee! beval Raffles kort.

Zij baanden zich een weg door het kreupelhout en bereikten spoedig de tussenmuur.

Het werd hun wel zeer gemakkelijk gemaakt, want een geheimzinnige hand had al het prikkeldraad stuk geknipt en zorgvuldig van de bres verwijderd. Zij behoefden er slechts over heen te stappen. Zij snelden over de grasvlakte, die voor hen lag en terwijl zij voortliepen werd het dreigende gegrom van de hond

telkens afgewisseld door woedende uitvallen.

En juist toen zij aan het einde van een tweede weide waren en het huis duidelijk voor zich zagen, geschiedde het.

Er klonk een schot, een scherpe knal en op datzelfde oogenblik geraakte de hond los en was met vijf, zes geweldige sprongen bij de man, die geschoten had.

Voor men goed kon beseffen wat er geschiedde, had het dier zijn vreselijke tanden in de hals van de man begraven, die een gesmoorde kreet liet horen en toen ruggelings achterover stortte, met de hond boven op zich, die woedend bleef grommen, ofschoon zijn slachtoffer zo goed als onmiddellijk dood was geweest.

Alles gebeurde zo snel, dat Raffles zelfs zijn revolver nog niet had kunnen opheffen om te vuren.

In het heldere maanlicht zagen zij een tweede man, zo hard hij maar kon over de grasvlakte lopen. Hij struikelde in een kuil, kwam vloekend weer over-eind en strompelde verder, niet meer in staat om hard te lopen.

Hij had waarschijnlijk een enkel verstuikt of misschien wel een been gebroken.

Het volgend oogenblik zou zijn lot be-slist zijn, want de hond tilde het slappe lichaam van de man, die hij met een enkele beet gedood had, met zijn sterke tanden een weinig van de grond, liet hem los, keek even rond met zijn bloed-doorlopen ogen, liet een kort ge-jank horen en begon toen de tweede man te achtervolgen.

Hij was nauwelijks dertig meter van hem verwijderd en zou hem zeker met enkele sprongen hebben ingehaald.

De ongelukkige zag blijkbaar in, dat hij verloren was en stond hijgend stil.

Hij trok met de rechter hand een groot mes en zocht met de linker steun aan de stam van een jonge boom.

Brand sidderde. Hij wist wel, dat men evengoed met een zakmes kon trachten zich een leeuw van het lijf te houden. Nog immer had hij zulk een grote hond gezien, zo geweldig gespierd, met

zulke verschrikkelijke kaken.

Op het oogenblik, dat de hond bij de man was, hief Raffles de hand op, mikte kalm en schoot. Het was alsof de hond midden in de sprong door een onzichtbare hand achteruit werd gerukt. Hij viel ruggelings ter aarde, doorploegde de grond even met zijn geweldige nagels en lag toen stil.

Onmiddellijk snelden de twee mannen toe.

De man met het mes hing half bewusteloos van pijn en schrik tegen de boom. Hij hijgde zwaar en keek wezenloos naar het lijk van de hond. Zijn laag voorhoofd was nat van het zweet en zijn verwarde haren bedekten het ten halve.

Raffles knielde naast de dode hond, scheen iets aan zijn hals te zoeken en zei toen tot Brand op ernstige toon:

— Zie, die ongelukkige heeft zich zelf de dood gebracht!

Brand bukte zich en slaakte een kreet van verbazing. De ketting was vlak bij de halsband afgebroken. Maar hoe sterk het beest ook was, het had onmogelijk de zware ijzeren ketting kunnen stuk-trekken, als de kogel uit de revolver van zijn slachtoffer hem daarbij niet geholpen had!

Inderdaad, het stalen projectiel had een van de schakels geraakt en wat er van overbleef was niet sterk genoeg om weerstand te kunnen bieden aan de woeste rukken van het wilde dier.

Raffles kwam voor de man staan, die hem half versuft aanstaarde en vroeg op zachte toon:

— Wie ben je? Ben jij Jesse Pearl?

De man knikte een paar malen en keek Raffles aan met een soort van bij-gelovige vrees. Hij was een man van een jaar of vijftig, slordig gekleed, minstens in drie dagen niet geschoren, met kleine, grijsgroene ogen en dunne lippen.

— Wat kwam je hier doen? ging Raffles voort. Zocht je de vrouw? Dan is het leven van je medeplichtige reddeloos opgeofferd, want zij is in de voor-avond gearresteerd als medeplichtige aan de moord op Bernard Hickory!

De man kromp in elkaar, alsof hij een slag had gekregen en keek Raffles vol haat en tevens ontsteld aan.

— Hoe wist je zijn naam? vroeg hij toen op hese toon.

— Die vond ik in de brieven, die mij bij toeval in handen kwamen, toen ik hier in de afgelopen nacht een bezoek bracht. Jullie meenden, dat de ongelukkige Brigitta het geld had, niet waar?

— En zij heeft het! zei de man schor. Het varken heeft tijd genoeg gehad om... Maar je hebt het mis, als je denkt dat ik me verpraat! Je hebt die duivel daar bijtijds neergelegd, ik zal het niet ontkennen, maar het hemd is nader dan de rok!

— Komaan, Jesse, je bent nu al te ver gegaan, man, hernam Raffles op koude toon. Ik kon je niet in koelen bloede door de hond laten verscheuren, maar ik zal je laten bahgen, zowaar ik leef, als je de waarheid niet zegt! Jij hebt vannacht Bernard Hickory vermoord met behulp van een vergiftigde naald, van uit de geheime gang! Is het soms niet waar?

De man begon heftig te trillen en het mes ontviel zijn slappe hand. Zijn stem had niets menselijks meer, toen hij vroeg, Raffles aanstarend:

— Ben jij de duivel?

— Neen! zulk een hoge positie bekleed ik niet! gaf Raffles langzaam ten antwoord. Maar ik was vannacht hier. Niet Brigitta stal het geld, ik deed het. Ik ben John Raffles. Komaan, Jesse, dwingt die bekentenis jou ook niet tot openhartigheid? Heb je je vroegere medeplichtige vermoord of niet?

— Ik deed het en in zijn dood vervloek ik hem nog, de verrader! barstte de man uit. Ja, ik ben Jesse Pearl en ik heb hem en die duivelse helleveeg jaren en jaren achtervolgd, zonder dat het iets hielp, totdat ik hem eindelijk te pakken kreeg. We waren met ons vieren...

— Dat weet ik, ik ken ook de namen, viel Raffles hem in de rede.

— Een er van hielp me, Atchinson. Van de twee anderen hebben ze er een gehangen en de ander is overhoop ge-

stoken door zijn meid. Maar wij tweeën waren als bulhonden en lieten niet los. En ik heb hem eindelijk te pakken gekregen, op de manier, die jij hebt genoemd! Maar toen ik terugkwam om het geld, toen was het weg.

— En je dacht dat Brigitta het had! Waarom heb je haar niet vermoord?

— Ze was er niet! Ze was weg, gevlucht, met diezelfde hond, die daar nu ligt! achreeuwde de man woest, een trap gevend naar het dode lichaam.

Raffles wisselde een snelle blik met Brand. Deze had dus wel goed gezien! Uit angst was de vrouw het huis uitgelopen, om er pas later in terug te keren, toen zij geloofde, dat de moordenaars ver waren.

Jesse Pearl vervolgde op doffe toon:

— Hij heeft in overdaad geleefd, de schurk, van ons geld!

— Het was gestolen geld, Jesse, zei Raffles streng.

— Mogelijk, maar het was het onze! Wij hadden er allemaal evenveel recht op en hij ging er mee op de loop, toen het op verdelen aankwam. En al heb ik er niets van kunnen krijgen, ik heb mij en mijn vrienden tenminste kunnen wreken.

Raffles wilde iets zeggen, toen een eigenaardige druk in zijn lendenstreek hem voorlopig de mond weer deed sluiten. Een zware stem achter hem zei:

— Laat die browning vallen, Raffles en maak geen grapjes, want het is ernst!

Raffles was een te ervaren man om niet te weten, dat de druk in zijn lendenen afkomstig was van een revolverloop. Hij liet de browning vallen en een tweede man bukte zich haastig, raapte het ding op en liet het in zijn broekzak glijden. Het waren twee politieagenten, die in de duisternis waren komen aansluipen en het grootste gedeelte van het gesprek moesten hebben aanhoord. Blijkbaar waren zij in het huis geweest en was hun aandacht getrokken door het blaffen van de hond en de schoten.

— Geef jij ook maar op wat je aan schietgerij bij je hebt, vriend! zei de agent met de revolver, een zwaar gebouwd man, tot Brand!

Deze stak glimlachend de hand in zijn zak, haalde er zijn browning uit, opende vlug de kolf, trok er het magazijn met de zeven kogels uit en wierp dit zover hij kon in het dichte struikgewas, waarop hij met een beleefde buiging het nutteloze wapen aan de agent ter hand stelde.

Deze stak zijn eigen revolver op, haalde een paar boeien te voorschijn en zei kortaf :

— Je bent er bij, Jesse ! Je hebt een beetje teveel gepraat, man.

Met een scherp geklikklak sloten de stalen boeien zich om de polsen van de man, die volkomen onverschillig scheen te zijn voor wat er met hem gebeurde.

Hij gaf zijn makker een wenk en zei :

— Breng hem binnenshuis, White, ik volg met de anderen. Geef me je boeien, voor deze man hier !

De agent stak zijn hand in zijn zak en haalde ze er verbaasd en ongerust weer uit, om ook zijn tweede broekzak te onderzoeken.

Toen schreeuwde hij woedend :

— Ik ben mijn handboeien kwijt ! En vervloek, mijn browning ook !

— Boeien en browning zitten veilig in mijn zak, zei Brand met zijn beminnelijkst glimlachje. Een onbeduidend goocheltrukje ! Ik heb daar altijd veel liefhebberij in gehad, zie je. Och, als het donker is, gelukken die dingen al heel gemakkelijk ! Je kunt nu eenmaal niet op alles tegelijk letten !

Half dol van woede haalde de zwaar

gebouwde agent zijn eigen revolver weer uit zijn zak, richtte het wapen op de benen van Brand, zoals zijn instructies in zulke gevallen luiden, en haalde een paar malen de trekker over.

En telkens ketste het wapen.

— Niet zo verwonderlijk ! zei Brand rustig. De patronen zitten in mijn vestzakje ! Doet u verder maar geen moeite !

De agent was misschien wat driftig, maar hij was een moedig man en ongewapend als hij was, wilde hij Raffles met de vuist neerslaan.

Dat werd hem noodlottig, want een onberispelijke linkse hoek velde hem neer, zonder dat hij een kreet geslaakt had.

Raffles en Brand zagen nog hoe de jongste agent Jesse Pearl, die scheen te willen vluchten, met zijn gummiknuppel neersloeg en zich toen met zijn collega bezig hield.

En voor het overige was dit avontuur, wat hun betreft tenminste, afgelopen.

De volgende ochtend werd Brigitta in vrijheid gesteld, die inderdaad evengoed bleek te kunnen horen als de commissaris, die haar ondervroeg en men kon ook weinig anders doen, want haar misdaad was werkelijk juist een paar maanden tevoren verjaard.

Wat Jesse Pearl betrof, hij bekende in doffe onverschilligheid de sluwe moord en werd tot de strop veroordeeld.

Gehaagen werd hij echter niet, want een zeer snel voortschrijdende longziekte sleepte hem binnen twee weken, nadat het vonnis gevallen was, ten grave.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

ZWARTE ANNA

